

genç SOSYALİST

15 GÜNLÜK SİYASİ GENÇLİK GAZETESİ
22 Mart 1978
350 kr
23

"Gençlik, öğrenci gençlik ve bilhassa işçi gençlik mücadelenin sonucunu belirleyecektir." LENİN

İSTANBUL KATLİAMININ HESABI SORULACAK!

FAŞİST CİNAYET ŞEBEKELERİ DAĞITILMALIDIR!

Asaf CAMCI

ŞU BİZİM EKONOMİNİN HİKAYESİ

— Duydun mu ekonominin başına gelenleri?

— N'olmuş?

— Zavallı gene hastalanmış.

— Gene mi hastalık? Bıktık be birader! Olmadı yakasını kurtaramadı şu meretten! Habire hastalanıyor. Gene neymiş? Nezle filan mı yoksa?

— Ne gezeeeer... Nezle olsa öp başına koy. Bu seferki ağırmış. Seninkinin hali hal değil. Döviz boğazı daralmış diyorlar. İthal yolları mıdır, idrar yolları mıdır nedir, onlar da kapanmış.

— Deme yahu, desene durumu kötü!

— Kötü tabii. Zavallı, sancıdan bir kıvranıyormuş ki sorma. Memlekette çare bulamamışlar. Hükümet başvurmadık yer bırakmamış, nereye başvurduysa hepsi de ancak bunun tedavisi Amerika'da olur demişler. Orada IMF adında meşhur bir doktor varmış. Herif, ağır kapitalist hastalıklar mütehassısı imiş. Öyle ölüm derecesine gelmiş hastaları hep ona görüyorlarmış. Hükümet de ona götürmüş. Adam demiş ki "çabuk yetiştirdiniz, gene helal ekmeğiniz varmış, az daha gecikseydiniz Allah göstermesin felç olurdu. Derhal buna bir devalüasyon ameliyatı yapın."

— Vallahi, helal olsun şu Amerikalı doktorlara! Herifler doktor değil, lokman hekim. Adamın gözüne baktılar mı kafi. Şak, derdini anlıyorlar.

— Eeee... Müsadenle o kadar da olsun artık. Ne de olsa adamlar bu hastalığın babası. Hem sonra, laf aramızda, bizimkine mikrop oradan bulaşmış.

— Bizimkini kurtarmışlar, değil mi abi?

— Daha n'ettin, dur bakalım. Dün bir, bugün iki. Devalüasyon ameliyatı bu! Dile kolay! Bu ameliyatın altından kalkmak her babayiğidin kârı değil. Hem sonra, sırf ameliyatla filan bitmez bu iş diyormuş doktor. Öyle bir ameliyatmış ki bir takım sosyal mosyal yaralara sebep oluyormuş. Onun için doktor bir de reçete yazmış, bir sürü ilaç ve hap vermiş. Yani senin anlayacağın, daha bir sürü ilaç içecek ve hap yutacak.

— Vay anasını... Hiç bu kadar düşmemişti yahu!

— Hele şükür ki Avrupalı dostlarımız var. Tedavisine onlar da yardımcı olacaklarmış. Dost dediğin zaten, böylesi kara günlerde belli olur. Zaten gene ne gelirse şu Batıdan gelir. Gerisini salla gitsin. Ne de olsa uygar insanın hali başka azizim! Evelallah dostların sayesinde bu kara günler de geçer.

— Fakat azizim, ben en çok neye acıyorum biliyor musun? Ben en çok şu hükümete acıyorum! Şu ekonomiyi kurtarmak için yapmadık iş, çekmedik cefa bırakmadı. Yiğidi öldür, hakkını inkar etme! Şurda hükümet yok, Allah var! Doğrusu şu hükümete ne kadar dua etsek azdır. Onun için ben, her mevzu açıldıkça sağolasın izocam... pardon, sağolasın hükümet diyorum. Hay Allah, şu zıkkım televizyon nerden aklıma düştü yahu!..

* * *

Ekonominin hikayesi kısaca böyle. Yalanımız varsa, biz Ecevit'in yalancısıyız. Ecevit dememiş miydi? Gereken ameliyatı cesaretle yaptık diye. Yani kimsenin kıl kadar kabahati yok. Herkes pür-ü pak. Bütün kabahat ekonomide.

İkinci MC zamanında Demirel de, "zamları biz yapmadık, tekel müdürü yaptı" demişti. Ve o sözler mizah dergilerine malzeme olmaktan öteye gidememişti. Bu seferki de ondan farklı olmayacak. Tek farkı, bu seferki acıyla karışık bir mizah olacak herhalde.

Gerçi Avrupai bir isim bulmuşlar; devalüasyon diyorlar ama, herkes biliyor ki bunun öztürkçesi, halkın aç kalması demektir. Hayat pahalılığı ile hergün karakucak güreşi yapmak zorunda kalan emekçi halk, devalüasyonu, deve losyonu filan zannedecek değil ya!

O nedenle hangi ismi takarsanız takın, hangi süsü verirseniz verin, gerçeği gözden kaçırmak Avrupai lisanınızla, no mümkün! Emekçiler devalüasyonu gayet iyi tanıyorlar. Daha nasıl tanımasınlar, mübarek yaz kış demeden nerdeyse her mevsim memlekete şöyle bir turistik seyahat yapıyor.

Sonra devalüasyonu bilmek için iktisatçı olmak gerekmez. Okur-yazar olmaya bile hacet yok. Herkes biliyor ki paranın değerinin düşmesi, malların değerinin yükselmesi demektir. Yani sermayedarların, servetlularımızın servetine servet katması; fakir fukaranın, emekçi halkın cebinin boşalması demektir. Yani ensesi kalın olanların göbeği şişerken, emekçi yurttaşın boğazı ve kemeri sıkılacak demektir. Velhasıl kelam zengin daha zengin, fakit daha fakir olacak demektir. İşte yetkililerin ağzından dökülen tumturaklı sözlerin, arifane tariflerin ardındaki gerçek budur.

İşte bu gerçeği azıcık da olsa saklayabilmek için, liberal basınımızın başyazarları dahi kolları sıvadılar. Neymiş efendim, ekonomi bunları gerektiriyormuş, tasarrufa yönelmeliymişiz, kemerleri sıkmalıymışız... Bilmem ne, bilmem ne...

— Gerçekçi ekonomi politika efendim!

— Vatan millet menfaati ve de memleket şeyi... şeyi... efendim yani sevgisi...

Ama ne var ki neyi tasarruf edelim. Hani bir emekçiye, ayağını yorganına göre uzat demişler de,

— Kardeşim, hele yorganımız olsun da ayağımız dışarda kalsın, demiş.

* * *

Herkes kabahati ekonomiye yüklüyor ama,

— Bu zıkkım, gökten zembille mi indi? Memlekete ben getirmedim ya!

Bu ekonomi kendiliğinden ortaya çıkmadı. Bu ekonominin sahipleri var, bekçileri var, siyasi temsilcileri var.

— Bilumum hepiniz bu ekonominin şu veya bu şekilde savunucuları değil misiniz?

Bu ekonomi sermaye sahiplerinin ekonomisi. İşte onun içindir ki bu ekonomi ne şekilde tedavi edilirse edilsin, her halükârda, sermayedarlar, özel mülkiyet sahipleri piyangoyu vururken, emekçi halk bir kat daha sömürülüyor. İşin özeti budur.

* * *

Ama herkes şunu bilsin ki, sömürü, baskı ve zulme dayanan bu ekonomi, yani kapitalizm ne şekilde tedavi edilirse edilsin; hiç bir doktor, hiç bir ameliyat onu yıkılıp gitmekten kurtaramayacaktır. 1917 Ekiminden beri kapitalizmin mukadderatı bellidir. Bu sömürü ve zulüm sistemi için tarih hükmünü vermiştir. O, tarihin kabristanına gömülecektir. Dünyanın her yanında kapitalizmin bundan başka bir geleceği yoktur. Türkiye'de işçi sınıfı, tarihin bu hükmünü birgün infaz edecektir!

Gene bir Büyük Ekim günü mü olur, yoksa Haziran ortası mı, ama mutlaka bir gün hüküm infaz edilecektir! İşte o gün kapitalizm, bu çürümüş ekonomi bütün hastalıkları ve pislikleri ile defnedilirken, yepyeni bir ekonomi eşitliğin, kardeşliğin ve özgürlüğün ışıklarını saçacaktır.

İşte o gün, dünya daha ışıklı, daha özgür ve daha yaşanılası bir dünya olacaktır. Ve işte o gün, yeniden doğduğumuz gün olacaktır!

Doğulu bir ozanımızın aklımızda kalmış sözleriyle:

"Yalanım yok, sözüm erkek sözüdür!
Ol kitapta böylece yazılıdır,
Ol kara sevda böyledir çünkü."

Geçtiğimiz günlerde Ankara'da toplanan SGB Teşkilat temsilcileri teşkilat sorunlarını ve yeni örgütlenme perspektiflerini değerlendirmişlerdir. Toplantıda genel olarak gençlik, özel olarak sosyalist gençlik hareketinin durumu ve önündeki görevler de ele alınmıştır.

Toplantı sonunda oybirliği ile bir de deklerasyon yayınlanmasına karar verilmiştir. SGB teşkilat temsilcileri deklerasyonunu yayınlıyoruz.

GENÇ SOSYALİST

SGB Teşkilat Temsilcileri Deklerasyonu

Örgütümüz Sosyalist Gençlik Birliği, tavırda bağımlı olduğu örgütte çıkan bunalımdan bir süre sonra etkilendi. Geçtiğimiz aylarda parti bütünlüğüne olduğu gibi SGB bütünlüğüne de yönelen tasfiyeciler, örgütümüzü ele geçirmeye yeltendiler. Gençlik örgütünün, doğrudan muhatabı olmadığı bir sorunun onun örgütsel varlığını tehlikeye düşürecek hale gelmemesi için, aylarca çaba gösterdik. Ancak tasfiyecilerin pervasızlığı sorunu doğrudan bizim sorunumuz haline getirdi. Ve bugünkü durum ortaya çıktı.

TSİP'te aleni ifadesini bulan, işçi sınıfı siyasi hareketinin ideolojik, politik, örgütsel bütünlüğüne tavırda bağımlı olarak kurulan örgütümüz, bugüne kadar izlediği hatta kararlılıkla mücadele verdi. Ulaşmış olduğu örgütsel düzey, bilime bağlılığın ve kadroların fedakarlığının en güzel kanıtıdır. Bugünörgütümüz, kurulalı çok kısa birsüre geçmesine, burjuvazinin ve karşı devrimcilerin yıkma çabalarına rağmen, işçi gençlik temelinde güçlenmeye devam ediyorsa, bunun ana nedeni kuşkusuz izlediği hatta sarsılmaz bağlılığıdır. Ve bizler, bu hattan kurulduğumuz günden buyana nasıl taviz vermediysek, bundan böyle de asla vermeyeceğiz.

TSİP MYK'sını işgal eden tasfiyeciler, kendileri gibi düşünmeyen, parti birliğini baştan beri savunan örgütümüz merkez yöneticilerini yıpratmaya çalıştılar. Akıl almaz suçlamalarla, gençlik örgütünü ve onun üyelerini hiçe saydıklarını gösterdiler. Ama her alanda olduğu gibi, gençlik içinde de tasfiyeci görüşleri iflas etmekte gecikmedi. SGB yönetiminin meşru olmadığını iddia ettiler. Kendilerine bunun isbat edilebileceği söylendi, yanaşmadılar. Çünkü tıpkı TSİP tabanında olduğu gibi örgütümüzde de yandaşlarının azınlıkta olduğunu görüyorlardı. Onlar, yıllardır uydukları kurulu düzene oportünist emelleri uğruna başkaldırdılar. İstediler ki, "tavırda bağımlılığın" gereği olarak, gençlik örgütü de aynı şeyi yapsın. Böylece bilimsel ilkeleri, tasfiyeci anlayışlarına tabi kılmaya kalkıştılar. Ama başaramadılar.

TSİP 1. Kongre kararları ile belirlenen hatta sonuna kadar sahip çıkanlar, tavırda bağımlılığın da o hatta ve parti bütünlüğüne dayanan, gönüllü bir birlik anlamına geldiğinin, yoksa tasfiyeciliğe bağımlı olunamıyacağının bilincindeydiler. Genç insanların gözünde yaratılmak istenen gençliğin başkaldırdığı görüntüsü, kimin kurulu düzene başkaldırdığını bilen bizler için hiç bir geçerlilik taşımıyordu. TSİP MYK'sının tuttuğu rotaya girmenin oportünizme kan vermek anlamına geldiğini çok iyi biliyorduk. Bu nedenle bizim dışımızda bir platformun çözeceği bir sorunda objektif olarak taraf haline geldik. Ve tasfiyeciliğin gençlik örgütüne yönelik girişimleri karşısında tavır aldık.

Sorunun SGB dışında çözüme ulaşacağı görüşünü aylarca muhafaza ettik, sistemli bir şekilde yansıtma çabalarını gözlememize rağmen gençlik örgütünü tartışmalar dışında tutmaya çalıştık. Bu sonuna kadar süremezdi ve sürmedi de. Tasfiyecilerin, tuttukları yolda nedenli "kararlı" olduklarını göstermek için parti çoğunluğunu tasfiye etmekten çekinmezken, SGB'yi eksik bırakmayacakları açıktı. Bu nedenle Troçkizm, Goşizm vb. türünden suçlamalarla, sözde gerekçelerle, kendi çarpık tasfiyeci görüşlerini benimsemeyen, SGB yönetici ve ana kadrolarının "saptığını" iddia etmeye kadar işi vardırdılar. "Karşı devrimcilik" gibi bilim dışı küfürlerle sürdürülen operasyon, etkiliyebildikleri bir kısım insanlarla, mevcut hattın izleyicileri arasına setler çekmek, ideolojik tartışma ortamını yoketmek, böylece bilimsel ilkeleri gözlerdenuzaklaştırmak noktasına geldi. Ama tasfiyeciliğin perdesi işçi sınıfı biliminin temel ilkelerini örtmeye asla yetmedi ve yetmeyecektir de.

Örgütümüz ve onu destekleyen yayın organı, bugüne kadar nasıl mücadele verdiyse, bundan böyle de aynı yolda yürümekte kararlıdır. Bunu değiştirmeye değil tasfiyecilerin, hiç kimsenin gücü yetmeyecektir. Ama tasfiyeciler, ileri kadrolar gözünde iflasın hışımıyla, örgütümüzün ve onu destekleyen yayın organının adını sahtekarca kullanarak, sosyalist gençlik hareketimizin ürünlerini bölmek niyetindeler. Bu talihsiz çabalar karşısında devrimci kamuoyunu ve tüm genç sosyalistleri uyarmayı görev biliyoruz. Yasal haklara sığınıp, azınlıkta oldukları halde nasıl TSİP ad ve tabelasına sarılmayı çözüm gördülerse, gençlik içinde de kerameti isimde görüyorlar. Hareketimizi var eden ve sürdüren hattı terk etmekle onun dışına düşünler unutmasınlar ki, sonunda bir isim ve bir tabela ile başbaşa kalmaktan kurtulamayacaklardır.

Bizler, SGB'nin geçmişteki ezici çoğunluğunun ve bugün bütününün temsilcileri olarak örgütümüz ve onu destekleyen yayın organının adı kullanılarak gerçekleştirilmeye çalışılacak sahte gençlik örgütü ve yayın organı, onların izleyeceği tasfiyeci hattı tanımıyacağımızı, bugüne kadar izlediğimiz hatta mücadelemizi daha bir kararlılıkla sürdüreceğimizi duyururuz. Bizler tuttuğumuz yolun zor, ama doğru olduğunun bilincindeyiz. Nedenli haklı olduğumuzu hayat gösterecektir. Yılgınlara, işin kolayını seçenlere sözümüz yoktur. Ne var ki sınıf mücadelesi; hiç bir zaman, hiç bir yerde kişilerin niyetleri doğrultusunda ve kolay olmamıştır. Kaldı ki, görüşlerine ve örgütlerine güvenenler, sahtekarca isim benzerliğinden medet ummazlar.

Yalan ve karalama, yerini ideolojik netleşmeye ergeç bırakacaktır. Hala bazı kişilerin ardında, nereye gittiğini kavrayamadan saf tutmuş arkadaşların bilime ambargo konulamayacağını ve sınıf mücadelesinin kişileri çoktan aştığını, kısa zamanda göreceklerinden kuşkumuz yok. Ama unutulmasın ki, oportünizmin peşinde atılan her adım geriye dönüşü biraz daha güçleştirir, mücadeleye bir darbe daha vurur.

ÖĞRENCİ GENÇLİĞİN GÖREVLERİ

Üç buçuk yıl kadar süren MC iktidarları döneminin belirleyici karakteri faşizmin tırmanışı olmuştu. Kökü çok eskilere dayanan faşist hareket, özellikle 1960 ların ikinci yarısından sonra, bir kısımsermayedarların destek ve himayesi altında güçlenmeye, kamplardaher bakımdan yetiştirdiği kadrolarla dinamik biryapı kazanmaya başladı. Türkiye'nin sosyo-ekonomik biçimlenişinin bir sonucu olarak, tekelci burjuvazinin güçlü bir faşist partiden korkmak bir yana, böyle birpartiye ihtiyacı olması, MHP'nin çok yönlü desteklere sahip olmasını getirdi. 1. MC'nin kuruluşu esnasında 3 milletvekiline sahip olan MHP'nin, geleneksel burjuva gericiliğini temsil eden partilerle birlikte hükümet olmasının, 226 hesaplarının ötesinde, asıl nedeni de budur. Tekelci burjuvazinin MHP'yi güçlendirme politikası, bu dönem boyunca süren ve yaşadığımız günlerde de devam eden AP-MHP işbirliğinde yansımasını buluyor. İktidar ortağı olan faşist hareket, bunun getirdiği nimetlerden yararlanarak çeşitli devletkurumları içerisinde hızlı birkadrolaşma, faşistleştirme çabalarına girdi. Tırmananfaşizmin kendisine seçtiği başlıca alanlardan birisini de öğrenci gençlik teşkil etti. Okulların faşistleştirilmesi çabaları bir yandan yönetim kademelerinde, öte yandan da, bu yöneticilerin desteğinde faşist vurucu güçlerin terör eylemleri ve çok yönlü imkanlardan yararlanılarak yapılan propaganda ile sürdürüldü.

Faşist hareketin kendisine seçtiği tırmanış alanlarından başlıcalarından birisini öğrenci gençliğin teşkil etmesi, kuşku yok ki, toplumun bu aydın ve dinamik kesimini faşist propagandanın etkisi altına almaktı. Bununla birlikte, ilerici görüşlerin çok çabuk yankı bulabildiği bu alanı pasifize etmek, emekten yana görüşlerin yayılmasını engellemek, işçi sınıfı ile öğrenci gençlik arasına bir duvar çekerek, öğrenci gençliği okul sınırları içerisine hapsetmek, faşist saldırılarla "bulanık" bir ortam yaratarak toplumda ve ordu da "bu işi "otorite" çözer" imajını yaratmak, işçi sınıfının yükselen mücadelesini gözlerden kaçırmak gibi birbiriyle bağıntılı amaçlar da vardı -bu amaçlar bugün de geçerliliğini korumaktadır- Faşistler bir taşla birçok kuş birden vurmanın hesapları içindeydiler. Böylelikle okullar faşist işgaller altına alınmaya başlandı, MC'nin ve dolayısıyla onun faşist ortağının iktidardan gideli 3 aya yakın zamanın geçtiği şu günlerde yüksek ve ortaöğrenim kurumlarının durumuna şöyle bir bakmak bu konuda faşistlerin bir hayli denebilecek ölçüde "başarı" kazandıklarını gösteriyor. Son günlerde kamuoyunun dikkatlerini üzerine toplayan eğitim enstitüleri de bu faşistleştirmenin en fazla başarı kazandığı yerler oldu. Eğitim emekçilerin hem ötedenberi toplumda saygı uyandırmaları, ülkenindörtbir yanına, en ücra köşelere dek ulaşabilmeleri, birçok genç insanın düşüncelerini şekillendirebilmeleri ve gittikleri kırsal bölgelerde bölge halkına politik yön verebilmeleri gibi, son derece önem taşıyan bir konumları vardır. Gelecek hesapları yapmakta "titiz" olan faşist hareketin, eğitim enstitüleri ve öğretmen yetiştiren diğer yüksek okullara ilk elde yönelmesinin nedeni de bu idi. Faşist hareket, doğası gereği burjuva demokratik yasa ve kurumları da çiğneyerek bu okulları işgal altına aldı. Faşistler o ölçüde cüretkarlaştılar ki Türkiyede en son faşistleştirilebilecek yerlerden birisi olan ODTÜ'ye bile saldırdılar.

MC'nin iktidardan gitmesi ve yerine CHP ağırlıklı bir Hükümetin kurulmasıyla faşist hareket okullardaki desteklerini yönetici planında kaybeder bir duruma girdi. Böylelikle de devrimci gençlik hareketi açısından geçmişdönemde ağır basan "savunma" yerini "saldırı"ya, yani okulların faşistlerin denetimi altına girmemesi için verilen mücadele, okulların faşistişgallerdenkurtarılması için verilen mücadeleye dönüştü. Bu tespiti Hükümetin demokratik yapısı ile ilgili olarak yaparken, bu demokratlığın burjuva anlamda olduğunu da unutmamak gerekir. Yoksa faşist işgallerin kırılması mücadelesi ve genel olarak da anti-faşist mücadele "hükümetten talepler" kampanyası derecesine iner ki, o takdir de şimdi ağırlıklı olarak faşistlerle uğraşıyor olsada öğrenci gençlik hareketine "aşırı sağ-aşırı sol çatışması" temel düşüncesiyle yaklaşan iktidarın çok uzak olmayan bir dönemde "aşırı sol"a yönelmesi kolaylaştırılır ve engellenemez.

Geçtiğimiz dönemde faşistlerin "başarı"lı olmasınınbir nedeni de eğer çuvaldızı kendimize batırmaktan korkmayacaksak, devrimci-demokrat gençlik hareketinin zaafları olmuştur. Bu zaaf esas olarak öğrenci gençliğin merkezi demokratik örgütlenmeden yoksun ve dağınık bir karakter taşımasıdır. Ne merkezi demokratik örgütlenmeye doğru kalıcı adımlar atılabilmiş, ne de genç sosyalistlerin tüm iyiniyetli çabalarına rağmen bu eksikliği kapatabilecek güçbirlikleri kurulabilmiştir. Üç-buçuk yıl boyunca anti-faşist mücadele, çeşitli siyasi çizgilerin gençlik içerisindeki yansımalarının tek tek verdikleri mücadele olmuş, bütünlük taşıyamamıştır. Dar grupçu, sekter, yaklaşımlar sonucu birçok birim derneği bile işlemez hale getirilmiştir. Faşist hareket bu durumda, saldırdığı okullarda karşısındaki güçleri dağınık bulmuş ve onları etkisizleştirebilmesi kolaylaşmıştır. Çeşitli demokratik gençlik gruplarının beraberliğinin gerçekleştirilebildiği ve birim derneklerinin çalıştığı okullarda ise saldırılar boşa çıkarılabilmiştir. Faşist işgallerin kırılması doğrultusundaki mücadelenin yoğunlaştığı şu günlerde bu zaafın altının çizilmesi ve giderilmesi doğrultusunda çaba gösterilmesi daha bir önem kazanmaktadır. Birim derneklerinin işletilmesi ve güçlendirilmesi için her gençlik grubu üzerine düşen sorumluluğun bilincinde olarak davranmalı, tekke çıkarları kimsenin gözünü karartmamalıdır. Birim derneklerinin olmadığı yerlerde ise bu derneklerin acilen kurulması için gençlik grupları ortak bir çaba içerisine girmelidirler. Önümüzdeki günlerde Eğitim enstitüleri açılacak ve yoğun bir mücadele başlayacaktır. Bu demokratik gençlikhareketi için bir sınav olacaktır. Bu sınavdan alın akıyla çıkmak ancak mücadele birlikteliğinin sağlanmasıyla mümkün olacaktır. Resmi öğrenci derneklerinin faşistlerin elinde olduğu ve kısa zamanda hukuki engeller nedeniyle alınmasının mümkün olmadığı dikkate alınırsa, resmi olmayan birim derneklerinden var olanlarının çalıştırılması, olmayan yerlerde de derhal kurulması şarttır. Her kim ki grup çıkarlarını ve siyasi gruplarına adam kazanmayı birinci plana çıkarıp, mücadeleyi devrimci gençlik grupları arasında bir rekabete dönüştürürse, o, faşistlerin ekmeğine yağ sürüyor demektir. Birim derneklerinin canlı ve çalışan dernekler haline gelmesi ve olmayan yerlerde hızla kurulması öğrenci gençliğin merkezi demokratik örgütlenmesine giden yolu da kısaltacaktır.

Öğrenci gençlik hareketinin içinde yaşadığımız dönemin dayattığı en önemli görevi olan faşistişgallerin kırılması konusunda grupçuluğun doğurduğu yanlış bir yaklaşım da bir kısım gençlik gruplarının "bu iş benden sorulur" havasına girmeleridir. Özellikle sol-revizyonist bir gençlik grubunun kendi örgütünün çizgi örgütü olduğu gerçeğini kamufle etmeye çalışarak "faşist işgalleri ben kıracağım" diye ortaya çıkması buyanlışyaklaşımın enuç örneğini vermektedir. Böylelikle daha baştan diğer demokratik gençlik gruplarını antifaşist mücadeleden "dışlamakta"dır. Dev aynasının karşısına geçip kendini seyretmekten kaynaklanan bu yaklaşımın terkedilmesi, devrimci-demokrat sorumluluğun bir gereğidir. Aksi davranışlar bugüne kadar olduğu gibi anti-faşist mücadeleye zarar verecektir.

Okullardaki işgallerin kırılması öğrenci-öğretim üyesi ve asistan (öğretmen) ile işçi bütünlüğünün sağlanmasını gerektirir. Geçmişte bu üç öğe'nin bütünlüğünün sağlandığı yerler, başarı kazanılan yerler olmuştur. Bu konuda başlıca çabaların birim dernekleri tarafından gösterilmesi gerektiği açıktır. Bu yüzden birim derneklerinin varlığı yine kendisini dayatmaktadır. Birim derneklerinin kısa zamanda kurulamayacağı yerlerde ise komitelere oluşturulmalıdır. Lise ve dengi okullar için ise birim derneklerinin oluşturulması olası değildir. Bu okullarda bir yandan eğitsel kolların işlerliğe kavuşturulması ve kurumlaştırılmaları doğrultusunda mücadele verilirken, geçici bir olgu olarak mahalli derneklerden yararlanılmalı ve hedeflenen birkaç liseyi bünyesinde toplayan bölgesel lise derneklerinin kurulması olmalıdır. Hemen belirtelim ki öğrenci, eğitici ve işçilerin birlikte mücadelesini sağlayabilmek için eğitim emekçilerinin örgütünü, öğretim üyeleri ve asistan örgütlerine, sendikalara da önemli görevler düşmektedir.

Faşist işgallerin kırılması militan ve kararlı bir mücadeleyi zorunlu kılar. Bu mücadele de iki tür yanlışa yapılmamak gerekmektedir. Bir tanesi militan mücadeleden 3-5 "teçhizatlanmış" önderin "aktif" mücadelesini anlayan maceracı görüştür. Bu görüş ilk başta öğrenci kitlesini "mücadele içine sokmakta ama aradan biraz geçince 3-5 önder, peşlerinden kimsenin gelmediğini görmektedirler. MC dönemi boyunca buna benzer pek çok olay yaşanmış "zaman ve mekandan koparılan mücadele biçimleriyle faşist işgallerin kırılması mümkün olmadığı gibi tersine bile yol açılabileceği bizzat yaşanarak görülmüştür. Maceracı mücadele yöntemlerinin karşı kefesinde ise pasifizm bulunmaktadır. Pasifist anlayışlar anti-faşist mücadeleyi neredeyse kültürel mücadele düzeyine indirgemektedirler. Böyleleri faşist işgallerin kırılmasını Hükümetin insafına bırakmakta ve Hükümetten isteklerde bulunmanın yeteceğini sanmaktadırlar.

Maceracılığa ve pasifizme düşmeden verilen mücadele, burjuvazinin öğrenci gençlik içerisindeki truva atı olan maoculuğa karşı verilecek mücadeleden ayrılamaz. Gittikçe sayıları azalsa da, gittikçe daha az cesur olsalarda hala maoculuğu anti-faşist mücadele saflarında görenler vardır. Bu olgu maoculuğa karşı mücadelenin duraksamadan sürdürülmesi, o'nun halk ve gençlik düşmanı yüzünün geniş öğrenci kitlesinin bilincine çıkartılması görevinin gündemde tutulmasını zorunlu kılmaktadır.

Roja Welat üzerindeki baskılar sürüyor. Yayın hayatına atıldığı ilk günden bu yana Kürt sosyalistlerinin sesini başarıyla duyuran ve özellikle ilk defa bilimsel ilkelerin ışığında Kürtçe yayın yapmayı başarabilen ROJA WELAT gazetesi burjuvazinin resmi ve yarı-resmi güçlerince engellenmeye çalışıldı. Kimi zaman matbaada iken toplattırıldı, kimi zaman dağıtımcılardan ve bayilerden toplattırıldı. Hemen her sayısı yasaklanmaya çalışıldı. Yazı işleri müdürü Sıddık Bozarslan tutuklandı. Ve bir dizi tutuklamalar devam etti.

Son olarak, polis Ankara DHKD Başkanı Hazım Kılıç'ı tutuklayarak oldukça önemli sayıda gazeteye el koydu.

Ancak ne Roja Welat'ın toplattırılması, ne tutuklamalar, Kürtçe yayın yapma doğrultusundaki kararlı mücadeleyi durdurmaya yetmiyor. Ve Roja Welat mücadelesine devam ediyor.

Roja Welat'ın üzerindeki baskı ve engelleme çabalarını protesto eder, tutuklanan DHKD başkanı Hazım Kılıç'a dayanışma dileklerimizi iletiriz.

Yaşasın İşçilerin Birliği, Halkların Kardeşliği.

Türkiye Sosyalist İşçi Partisi
Merkezi Gençlik Bürosuna
ANKARA

7-3-1978

Sahibi olduğum GENÇ SOSYALİST Gazetesinin adını kullanarak yeni bir gazete çıkarma hazırlığı içinde olduğunuzu öğrenmiş bulunuyoruz. Hemen belirtelim ki ayrı bir gazete çıkarmanıza karşı değiliz. Görüşlerinizin yayılması ve bilinmesine engel olmak niyetinde değiliz. Tersine bunu istemekteyiz fakat Gazetemiz GENÇ SOSYALİST'in adını kullanarak gazete çıkarmanız gençlik tabanında ve devrimci-demokrat kamuoyunda karışıklık yaratacaktır. İşçi sınıfı sosyalistlerinin mücadele geleneklerine hiç de uymayan, siyasi mücadelede kargaşayı artırmaya yönelik bu girişimden vazgeçmeniz gerektiğini bildirmeyi sorumluluğumuzun bir icabı sayıyoruz.

Bu girişimden vazgeçmediğiniz takdirde ortaya çıkacak karışıklığın sorumlusu siz olacaksınız.

GENÇ SOSYALİST
Gazetesi Sahibi
M. Ali Ayan

İŞÇİLER, EMEKÇİLER,

Bundan 13 yıl önce 11 Mart 1965 günü Zonguldak maden işçilerinin grevi para babaları tarafından kanla bastırıldı. İşçi sınıfımızın iki yiğit evladı SATILMIŞ TEPE ve MEHMET ÇAVDAR öldürüldüler. Kanla beslenen maden ocakları iki grevci işçinin kanlarıyla sulandı.

Onlar; alın terlerini, güçlerini, hayatlarını verdikleri yeraltını mezar haline getirenlere karşı grev yapmışlardı.

Onlar; yerin metrelerce altında kazmalarıyla ekmeklerini çıkarıyorlardı. Onlar İŞ-EKMEK-HÜRRİYET mücadelesi için grev yapmışlardı.

Onlar; bu yaşanası dünyada daha iyi yaşamak için grev yapmışlardı.

Maden işçilerinin grevi kanla bastırıldı. İçlerinden ikisi katledildi. Bunun için 11 Mart MADEN İŞÇİLERİNİ anma günüdür. 11 Mart işçilerin kanına girenleri protesto günüdür.

Kardeşler,

Grev, işçi sınıfının ekonomik mücadelesinin silahıdır. İşçiler daha iyi bir ücret ve sosyal haklar için sendikalarda toplanıp ekonomik mücadele verirler. Ama bu tek başına yeterli değildir.

Çünkü biz biliyoruz ki patronların düzeni zulüm ve sömürü düzeni kapitalizm yıkılmadan işçi sınıfının iktidarı Demokratik Halk İktidarı kurulmadan zulüm, sömürü ve iş cinayetleri bitmeyecektir. Onun için siyasi mücadeleye atılmak yani "gündüzlerinde sömürülmeyen, gecelerinde aç yatılmayan, ekmek, gül ve hürriyet günleri" için SOSYALİZM için mücadele etmek gerekir. Sosyalist Gençlik Birliği işçi sınıfımızın şehitlerini

anıyor. İşçi sınıfının ekonomik ve politik mücadelesine omuz veriyor. Bu yolda kararlı bir şekilde yürüyor. SGB genç işçileri bu uğurda mücadele için saflarına çağırıyor. Onlara yol gösteriyor.

11 Mart 1965 Zonguldak Grev Şehitlerini unutma!

Kan, zindan, zulüm işçi sınıfının mücadelesini durduramaz.

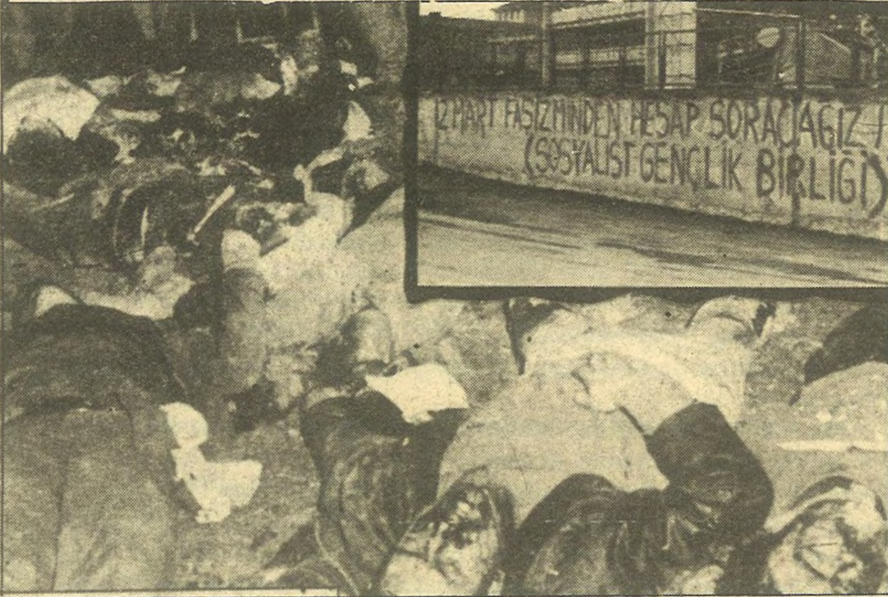
Yaşasın İş-Ekmek-Hürriyet mücadeleniz,

Kurtuluşumuz Sosyalizm,

Genç işçiler Sosyalist Gençlik Birliğinde birleşelim.

(SGB)
Sosyalist Gençlik Birliği
Bartın Şubesi

12 MART'I UNUTMADIK, UNUTMAYACAĞIZ!

TÖB-DER, TÜM-DER, TMMOB, TÜTED, Halkevleri, DGDF, İGD, ÇHD, TÜMAS, TÜMÖD, PİM, AKD, TİB, Türk Tabipler Birliği Merkez Konseyi, TÜS-DER, İKD, SGB, DHKD, İŞÇİ-KÜLTÜR-DER, TÜM ZERBANK-DER, DEV-SAN-DER, ENERJİ-DER, Türkiye Ziraatçılar Derneği, İM-DER, Ankara Demiryolu Memurları Derneği, SAM-DER, SAN-BİR-DER örgüt başkanları 12 Mart günü yaptıkları basın toplantısında şu görüşlere yer verdiler:

Bugün 12 Mart. Ülkemizde bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinin tarihinde kapkara harflerle yazılan bir yıldönümü. Bu yıldönümünü unutmayacağız. Arkasında bıraktığı izlerin bugüne kadar ulaştığı bu karanlık dönemi bugün nefretle hatırlıyor ve bir kez daha lanetliyoruz. 12 Mart'ı bugün Türkiye'de onbinlerce insan daha dün gibi anımsıyor. Dana dün gibi, on binlerce işçi, emekçi, öğrenci ve aydın cezaevlerine tıkıldı; daha dün gibi, yüzlerce örgüt kapatıldı; demokratik hak ve özgürlükler yok edildi; işçi ve emekçi kitlelerin sendikal hakları kısıtlandı, grev hakkı kullandırılmadı. 12 Mart'ın anısı, işkenceleri, zulmü, ırkçı, şoven terörü ve darağaçlarıyla hatırlarımızda taptaze duruyor.

Aslında bugün 12 Mart'ı hukuku tanımazlığıyla, temel hak ve özgürlüklere tahammül edemezliğiyle, baskı, saldırı ve cinayetleriyle tek kelimede özetlemek mümkün. Bütün bunlar, yalnızca "faşizm" denilmekle ifade edilebilir.

12 Mart, ülkemizde o yıllara gelen ilerici, devrimci, demokrat birikimi yok etmek için tezgahlandı. Gelişmekte olan devrimci, ilerici potansiyeli hazmedemeyen emperyalist-kapitalist güçler, bu emellerine alet edebilecekleri işbirlikçileri aracılığıyla düzenlediler 12 Mart'ı. Nitekim bu amaçla 12 Mart faşizmi, başta işçi sınıfımız ve onun örgütleri olmak üzere, tüm ilerici, demokrat, yurtsever kesime gücünün yettiğince saldırdı. Bir yandan ekonomik, demokratik ve politik örgütler kapatılıp faaliyetleri kısıtlanırken, öbür yandan, daha aydınlık bir geleceğe inanmaktan başka hiç bir suçu olmayan on binlerce insan, işkencehanelere, zindanlara dolduruldu. Ancak faşizm, bu terör ve zulmünü sürdürürken "hukuksallık" görüntüsünden de vazgeçmiyordu. 12 Mart faşizmine hukuki dayanaklar gerekiyordu. İşte bu nedenle eldeki kanunları yeterli görmeyip yeni yeni kanunları getirmeye ihtiyaç duyuyordu. Başta Anayasa olmak üzere, temel hak ve özgürlükleri düzenleyen kanunlar bu nedenle değiştirildi. Yeni kanunların çıkarılmasıyla iş bitmediği için bu kanunları uygulayacak kendi mahkemelerine gereksiniyordu.

Sıkıyönetimler ve sıkıyönetim mahkemeleri gerekliydi. Gerçi MİT'ler ve kontrgerillalar gece gündüz çalışıp duruyordu. Ama hukuk adına yapılıyordu olup bitenler.

12 Mart faşizmi bunlarla da yetinmedi. Çünkü sıkıyönetimler devamlı süremezdi, grevler devamlı durdurulamazdı. Ve devamlı susturulamazdı insanlarımız. Onun için, kendisinden sonraya kalacak hazırlıklarını da getirmeliydi 12 Mart faşizmi. DGM'lerin ve MC iktidarlarının hazırlıkları tamamlanarak, 12 Mart yerini bunlara bıraktı.

Bugün aradan yedi yıl geçti ama, 12 Mart'ın izleri hâlâ duruyor. Hâlâ 12 Mart'ın değiştirdiği Anayasa, hâlâ 12 Mart'ın getirdiği kanunlar var. 12 Mart'ın hükümlüleri hapishanelerden tamamen boşaltılamadı. Kimi zaman da bunlara yenileri ekleniyor.

Ancak, 12 Mart'lar bizi yıldırmayacak, bağımsızlık ve demokrasi mücadelemiz yükselerek sürecek. Faşizm bizi sindiremeyecek; kitlelerin vicdanlarında mahkum olan 12 Mart hortlama fırsatı bulamayacak.

KAHROLSUN FAŞİZM

SİVAS

SGB 1. Kuruluş Yıldönümü Sivasta'da kutlandı.

Günden güne gelişip güçlenen Sosyalist Gençlik Hareketimiz ülkenin dört bir yanında boy veriyor. Çeşitli merkezlerde kitlesel toplantılarla kutlanan Sosyalist Gençlik Birliğinin 1. Kuruluş Yıldönümü Sivasta da bir salon toplantısıyla kutlandı. SGB Sivas şube yöneticilerinden birinin açış konuşaması ile başlayan toplantı şiirler ve devrimci Ozanların türküleriyle devam etti. Genel Merkez adına konuşan Zafer Hayran'ın Sosyalist Gençlik Hareketimiz ve Gençlik Hareketinin genel durumuna ilişkin konuşması ilgiyle izlendi. Toplantıya TEK-GES-İŞ adına bir başarı mesajı iletildi. Genel-İş şube başkanı da veciz bir konuşma yaptı. Toplantı tam bir disiplin içinde sonuçlandı.

SGB Sivas şubesi, kuruluşu üzerinden çok kısa bir süre geçmesine rağmen işçi gençliği süratle kucaklayarak Sivas'ta gençlik içerisinde büyük bir güç haline geldi. Yoğun polis baskıları bu gelişmeyi engelleyemedi. İnanıyoruz ki hiç bir güç bundan sonra da Sivaslı genç Sosyalistlerin mücadelesini durduramayacaktır.

YAŞASIN SOSYALİST GENÇLİK BİRLİĞİ
YAŞASIN SOSYALİZM!

TURGUTLU

Turgutlu Lisesindeki ilerici demokrat ve genç sosyalist öğrenciler, can güvenlikleri nedeniyle okul giriş çıkışlarında toplu halde hareket ediyorlar. Bu durum şartların gerektirdiği bir durum olmasına rağmen polisin ilericilere yönelik baskısına gerekçe yapıldı. 9.3.1978 günü okul çıkışında polis öğrencilere şehrin en işlek yerinde coplarla, tekme tokatla girişmiştir. Pekçok öğrenci arkadaşımız yaralanmıştır. Bu arada bir Genç Sosyalist de polis tarafından yerlerde sürüklenerek yaralanmıştır.

Sudan bahanelerle yoğunlaşan polis baskıları Turgutlu'da da ilerici hareketi bastıramayacaktır. Genç Sosyalistler bu mücadelede görevlerinin bilincindedirler.

YAŞASIN TURGUTLU LİSESİNDEKİ ANTİFAŞİST GÜÇBİRLİĞİ!

KÖYCEĞİZ

Yeni kurulan SGB Köyceğiz şubesi de burjuvazinin saldırılarına hedef olmakta gecikmedi. Demokrat bir yapı gösteren Köyceğiz, Sosyalist Gençlik Hareketimizin gelişme perspektifi taşıdığı yörelerden biri. Çoğu yerde olduğu gibi burada da polis baskısı hareketimizin karşısına çıktı. İşgüzar bir emniyet görevlisinin "dışardan gözlemleriyle" SGB Köyceğiz örgütü geçtiğimiz günlerde kapatıldı. Bu anti-demokratik uygulamayı şiddetle protesto ederiz. Ne kapıya vurulan mühür, ne de kollarımıza vurulan zincir bizi durduramaz! Bunu bugüne kadar ki mücadelemizden öğrenemeyenler umarız bundan sonra öğrenmekte gecikmezler...

KÖYLÜ GENÇLİK 1

Sosyalist Gençlik Birliği, homojen, sınıfsal sosyalist bir gençlik örgütüdür. Çünkü o, işçi sınıfı siyasi hareketine ideolojik ve politik olarak bağımlıdır. Ancak onun bu karakteri, yığınsal bir gençlik örgütü olmasına engel değildir. Zira, sosyalist gençlik örgütlenmesinin en asli fonksiyonu, işçi sınıfı sosyalizmini gençlik içinde maddi bir güce dönüştürmek ve gençliği işçi sınıfı politikası doğrultusunda yönlendirmektir.

Bu ise, bellibaşlı gençlik kesimlerinin yani işçi, köylü ve öğrenci gençliğin sosyalist birliğini sağlamakla olacaktır. Sosyalist gençlik örgütlenmesinde temel halka budur. Sosyalist Gençlik Birliği bu temel üzerinde yükselecektir. Bu bakımdan, işçi, köylü ve öğrenci gençliğin sosyalist birliğini sağlamak, bu alanda politik söz sahibi ve öncü olmak zorunluluğu; baştan beri üzerinde durduğumuz temel hedeflerimizden birisidir. Bu hedefi gerçekleştirmeden, temel görevlerimizi ve yükümlülüklerimizi yerine getirebilmemiz sözkonusu olamaz.

Bu gerçeği daha iyi bilince çıkarmak, politik faaliyetlerimizi buna göre düzenlemek zorundayız.

Bu yazıda temel politik faaliyet alanlarımızdan birisi olan, köylü gençlik üzerinde durmak, onun önemine dikkati çekmek istiyoruz; Türkiye'de yakın zamana kadar gençlik denince hep akla gelen öğrenci gençlik olmuştur. Bunun yanında, işçi, köylü gençlik - tabiri caizse - boşverilmiştir. Bunda temel ideolojik ve politik yanılgılar yanında, şüphesiz ki, öğrenci gençliğin politik aktivite bakımından daha canlı oluşunun da payı vardır.

Özellikle köylü gençlik bugüne kadar politik olarak en hareketsiz gençlik kesimi olmuştur. Ancak, köylü gençliğin gençlik hareketi açısından büyük önemi, onun toplumsal konumundan ve üretim sürecindeki yerinden kaynaklanmaktadır. Ve onu değerlendirirken göz önünde bulundurmamız gereken asıl kıstas budur.

Şöyle ki: Köylü gençlik öğrenci gençlikten farklı olarak, doğrudan üretim faaliyetinin içinde yer almaktadır. Ve bu üretim faaliyeti içerisinde, köylü gençlik, yoğun bir sömürü ve baskı mekanizması ile karşı karşıyadır. Onun çıkarları kapitalizmle çelişmekte ve bu çıkar çelişkisi hergeçen gün onu kapitalizmle karşı karşıya getirmektedir.

Özellikle 1950'lerden sonra görülen tarımda kapitalizmin hızlı gelişmesi, köylülüğün geleneksel bütünselliğini bozmuş, köylülük içinde belirgin farklılaşmalara yol açmıştır. Bir tarafta az sayıda tarım kapitalisti toplanırken, diğer tarafta tarım proleterleri, yarı-proleter köylüler, az topraklı köylüler ve orta köylüler geniş bir köylü kitlesi oluşturmaktadırlar. Bu ayrışma ve farklılaşma hergeçen gün daha da belirgin bir duruma gelmektedir. Özellikle makinalı tarımın ve diğer teknolojik yeniliklerin kullanıldığı yörelerde, işçi-işveren ilişkisi tarımın da hakim karakteri durumundadır. Bu nedenle, kapitalist sömürü tarım alanında da söz konusudur.

İşte bu farklılaşma ve sömürü mekanizması sonucu geniş köylü yığınlarının çıkarları kapitalizmle, sermaye egemenliği ile çelişmektedir. Bu gelişmeninpolitik sonucu ise, köylülüğün süratle politize olması, politik hareketlilik kazanması, toplumsal muhalefet içindeki gücünün artması şeklinde ortaya çıkmaktadır. Bu gelişme etkisini, direkt olarak hatta daha fazla oranda köylü gençlik üzerinde de göstermektedir.

İşte köylü gençliğin gençlik hareketi içindeki önemini arttıran temel faktör budur. Kapitalist sömürü düzeni ile doğal olarak karşı karşıya gelen, onunla zorunlu olarak mücadele eden ve böylesine büyük bir politik gücü temsil eden köylü gençliği sosyalizme kazandırmak, gençlik hareketi açısından vazgeçilmez bir görev olarak önümüzde durmaktadır.

Ayrıca yukarıda kısaca değinmeye çalıştığımız gelişme sonucu, köylü gençlik hızlı bir bilinçlenme süreci yaşamaktadır. Gençlikten gelen özellikleri yanında sömürüyü somut olarak görmesi ve hayatın akışı içinde zorunlu olarak sermaye ile karşı karşıya gelmesi köylü gençliğin bilinçli olarak saf tutmasını kolaylaştırmaktadır. Dolayısıyla köylü gençlik, sosyalizmin ajitasyon ve propagandası için elverişli bir alandır.

Köylü gençlik, ekonomik-demokratik köylü hareketlerinin başını çekmektedir. Köylerdeki gericiliğe, kaderciliğe ve sömürüye karşı ilk tepki köylü gençlikten gelmektedir. Sosyalizm ilkin, gençler tarafından benimsenmektedir. Bu nedenle köylü gençlik içinde sosyalizmi hakim kılmak, sadece gençlik hareketi açısından değil, fakat aynı zamanda genel devrimci demokratik hareket açısından da son derece önemlidir. Bugün gericiliğin, özellikle Sovyet düşmanlığı şeklindeki anti-komünizmin en önemli dayanaklarından birisi halen kırsal kesimdir. Gerici partiler, en çok kırsal kesimlerde oy almaktadırlar. İşte bu kesimde gericiliğin ve anti-komünizmin kırılmasında, demokrasi güçlerinin bu kesimde kuvvet kazanmasında köylü gençliğin son derece önemli bir fonksiyonu olacaktır. Köylü gençlik içinde sosyalist çalışma, geniş köylü yığınlarının sosyalizme kazandırılması için de bir basamak olacaktır.

İşte bunları gözönünde bulundurursak köylü gençliğin önemi ve bu alanda çalışmasının zorunluluğu kendiliğinden ortaya çıkmaktadır. Köylü gençlik, gençlik hareketi içide son derece önemli bir politik güce sahiptir. Çünkü o işçi gençlikle ve öğrenci gençlikle kapitalizme karşı ortak çıkarlara sahiptir. Bu ise köylü gençlikle işçi gençliğin ortak mücadelesinin maddi temelini oluşturmaktadır. Yani köylü gençliğin, gençliğin sosyalist birliği içinde yeralması sadece bir dilek yahut temenni değil, sosyal hayatın akışından, onun kanunlarından kaynaklanan bir zorunluluktur. Bu zorunluluk sınıf mücadelesinin bugün vardığı aşamada her zamankinden daha büyük bir aciliyet taşımaktadır. Bu zorunluluğu önümüzdeki dönemde yerine getirmek temel görevlerimiz arasındadır.

Bugüne kadar bu görevin başarılamamış olması büyük ölçüde sosyalist gençlik örgütlenmesinin henüz yeni olmasındandır. Ve bu, şüphesiz ki gençlik hareketi için önemli bir olumsuzluktur. Ancak bu olumsuzluğu önümüzdeki dönemde kısa sürede aşmak için olanaklar da mevcuttur. Yeter ki bu hususta ciddi ve düzenli bir çalışma yürütülsün.

Bu çalışma sosyalist gençlik hareketinin gündemindedir. Bu konudaki görevlerimizi daha iyi kavramak için, bu konuda önümüzdeki sayılarda yazmaya devam edeceğiz.

IRKÇILIĞA KARŞI MÜCADELE

21 Mart, Uluslararası Irkçılığı Tasfiye Savaş Günüdür. Öğrendiğimize göre Sosyalist Gençlik Birliği ve Devrimci Halk Kültür Derneği (Ankara) Ankara'da Irkçılıkla Savaş Günü ve Nevroz nedeniyle ortak bir salon toplantısı düzenlemektedirler. Aşağıda bu konudaki ortak bildiri metnini veriyoruz.

GENÇ SOSYALİST

HALKIMIZA

21 Mart tüm Dünya'da ırkçılığın, lanetlendiği gündür. Bu gün tüm dünyanın ezilen halkları, tüm emekçiler, kendilerini sömürmek için insanların arasındaki dil, renk, kültür farklılıklarını bir silah gibi kullanarak, kardeş halkları birbirlerine düşüren, kapitalist sömürüyü sürdürmeye çalışan sömürücülerin yüzüne insanlık adına tükürmek için birleşirler.

Çağımızda sömürünün temel kaynağı kapitalizmdir. Irkçılık da tarih sahnesine kapitalizmin bir ürünü olarak çıktı. Kapitalistler daha çok kâr etmek, daha çok vurgun vurmak için başka ülkelere el attı, sömürgecilik hareketlerini başlattı. Sömürgeleştirdiği ülkelerin insanlarına kan, göz yaşı ve zulüm götürürken, ırkçı teorileri de geliştirdi. Böylelikle ezilen halklar üzerinde ırkçı-şoven baskıları yaratan da onların alınterine el koyan da asalak sömürücüler oldu. Sömürge haline getirdikleri halklara "aşağılık ırktan" oldukları yolunda propaganda yapıldı. Saldırgan burjuvaziye göre, sömürge halklar "basit" ve "vahşi" ırklardı. Oraya götürülen "medeniyet" ise tala, zulüm ve kölelik oldu. Asimilasyona ve soy kırıma giriştiler.

Ancak sömürgecilerin ırkçı-şoven zulmünün tek uygulama alanı sömürgeler değildir. Kapitalist sömürücüler, ana yurtlarında da sömürünün gizlenmesi ve kokuşmuş düzenlerinin devamı için aynı ülkede yaşayan halkları da birbirlerine düşürüyorlar ve özellikle metropol ülkelerde gelişen devrimci hareketleri bastırmak için sömürücü güçler insanların beyinlerini ve genç dimağları ırkçı düşüncelerle doldurmaya oldukça çaba gösteriyorlar. Onların tüm amaçları, el koydukları, sömürdükleri alın terini, baskıyla , zulümle, kanla gizlemektir. Mussolini, Hitler, Franko ve Salazarlar hep bu safsatıyı ileri sürerek işçi sınıfını ve diğer emekçi halkları ezmek istediler. Bugün emperyalizm aynı yoldan yürümeye devam etmektedir.

Ancak 1917 Büyük Ekim Devriminin başarıya ulaşması ve dünyanın en azgın ırkçıları olan faşistlerin nazilerin 2. Dünya Savaşı sonunda bozguna uğratılması sayesinde ırkçı baskılar da giderek geriledi.

Ulusal kurtuluş mücadeleleri veren güçler, Dünya Sosyalist Sisteminin öncülüğünde ve emperyalist-kapitalist ülkelerin işçi sınıfları ile dayanışma halinde ırkçılığın, gericiliğin kalelerini birer birer ele geçiriyorlar.

İşte 21 Mart Uluslararası Irk Ayırımını Tasfiye Savaşı Günü, tüm dünya halklarının emperyalizme, faşizme ve her türlü sömürüye karşı verdiği mücadelenin yanısıra,özellikle ırkçılığa ve şovenizme karşı sürdürdüğü mücadelenin de sembolü olmuştur.

Bu günler ayrıca kürt halkının geleneksel bayramı NEWROZ'un kutlandığı günlerdir. Newroz için 2500 yıldan beri Kürt halk dilden dile şunu anlatır. Bundan 2500 yıl önce Kürt halkını ezen ve baskı altında tutan halim DEHAK'a karşı halk ayaklandı ve onu yendi. O günden bu yana Kürt Halkı iyilik tanrısı Hürmüz'ün, kötülük tanrısı Ahrimana'yı yenmesi ve yok etmesi olayıyla ve DEHAK'ın ortadan kaldırıldığı ilkbaharın müjdecisi bu günleri, bayram olarak kutlamaktadır.

Uluslararası ırkçılıkla mücadele gününün NEWROZ'la aynı güne rastlaması günün anlamını daha da artırmaktadır.

Bu gün Türkiye'de ırkçı baskıların yoğun olarak uygulandığı bir ülkedir.

Halklara kendi dillerinikonuşma imkanı dahi verilmemektedir. Bu bakımdan NEWROZ'la sembolleşen Kürt Halkının özgürlük mücadelesi ırkçılığa karşı savaşla birleştirilerek Enternasyonalist dayanışmanın yeni bir örneği hayata geçiriliyor ve sosyal-şoven şartlanmalar kırılıyor.

Biz biliyoruz ki bütün halklar kardeştir. Ve tüm dünyanın ezilen halkları, ırkçılığı zulmü, baskıyı şovenizmi ve her türlü gericiliği yok edeceklerdir.

Biz biliyoruz ki, sömürgecilerin, Afrika'da, Güney Amerika'da Asya'da ezilen uluslara ve sömürgelere yaptıkları zulüm, onların iğrenç düzenlerini sürdürmeye yetmeyecektir.

Biz biliyoruz ki, halkları birbirine düşman eden onları "üstün ırk", "yüce millet" gibi şoven ideolojilerle birbirine kırdıran kapitalizmin kokuşmuş düzenidir.

Ve biz diyoruz ki, insanlığın kurtuluşu tüm dünyanın özgür ve kardeşçe yaşadığı bir düzenle sosyalizmle olacaktır.

Ve bu düzen, sarı , siyah, beyaz, tüm halkların kardeş ellerinde yükselecektir.

Ve biz her 21 Mart'ta, yer yüzünden ırkçılık-şovenizm ve her türü gericiliği silinceye kadar kapitalist sömürgenlerin yüzüne tükürmeye devam edeceğiz.

KAHROLSUN IRKÇILIK - KAHROLSUN ŞOVENİZM!
YAŞASIN İŞÇİLERİN BİRLİĞİ HALKLARIN KARDEŞLİĞİ!

Sosyalist Gençlik Birliği Derneği
(S.G.B.)
Çankaya Şubesi

Ankara
Devrimci Halk Kültür Derneği
(DHKD)

SGB VE TAVIRDA BAĞIMLI

İşçi sınıfı sosyalistleri, sosyalist gençlik örgütlenmesini evrensel bir ilke olarak işçi sınıfı ve müttefiklerinin siyasi örgütlenmesinin bir halkası olarak görürler. İşçi sınıfının tarihi misyonu, her türlü baskı ve eşitsizliğin kaynağı olan sömürüyü ortadan kaldırmak ve sömürünün olmadığı bir düzeni gerçekleştirmektir. Tarihsel olarak zorunlu olan bu süreci işçi sınıfı, marksist-leninist ideolojiye sahip olan kendi partisinin öncülüğünde verilen mücadele ile başarıya ulaştırabilir. Bu sürecin gelişimi doğrultusundaki mücadeleye mümkün olan en geniş toplum kesimlerinin katılması işçi sınıfı partilerinin politikalarının önemli bir parçasını teşkil etmiştir. Onların gençliğe yaklaşımlarında da belirleyici olan bu politika olmuştur. Gençliğin mümkün olan en geniş kesimlerini işçi sınıfı öncülüğündeki iktidarı alma mücadelesine kanalize etmek işçi sınıfı partilerinin gençliğe yaklaşımlarında temel nokta olmuştur. Fakat bu, hiç bir zaman bir zorlama veya dayatma olmamıştır. Gençliğin işçi sınıfıyla aynı amaç uğrunda mücadele etmesi isteği, işçi sınıfının varmak istediği hedeflerin tüm emekçi toplum kesimlerinin olduğu gibi gençliğin de gerçek çıkarlarını sağlayacağı haklı sebebine dayanır. Bu maddi zemin üzerinde gençliğin işçi sınıfı bilimine karşı artan ilgisi, gençliğin işçi sınıfı siyasi hareketiyle gönüllü birliğini sağlayan bağ olmuştur. İşçi sınıfı ideolojisinin gençlik içinde yayılması sonucu diğer siyasi akımlar karşısında meydana gelen sosyalist gençlik hareketi toplumda işçi sınıfı siyasi hareketinin bir parçasını oluşturmuştur. İşte bu gençlik gücünün işçi sınıfının öncü siyasi otoritesi öncülüğündeki mücadeleye örgütlü katılımının gereği sosyalist gençlik örgütlenmesinin temelini oluşturmuştur. İşçi sınıfı ideolojisine ve bu ideolojinin ışığında tespit edilen politikaya inanan gençlerin örgütsel birliği demek olan sosyalist gençlik örgütlenmesinin başarısı, bu ideoloji ve politikanın kararlıca takip edilmesine bağlıdır. Sosyalist gençlik birliklerinin, işçi sınıfı partisinin ideolojik-politik hattına bağlılıkları, onların en temel niteliğidir. Bu niteliği korudukları sürece, onlar, gerçekten sosyalist gençlik örgütü olurlar. Aksi halde onlar, sosyalist gençlik örgütü olma niteliklerini yitirir, sapma bir örgüt halini alırlar ve uzun erimde gelişme şanslarını yitirirler. Sosyalist gençlik birliklerinin, işçi sınıfı partisinin ideolojik-politik hattına bağlılıkları, tavırda bağımlılık olarak sosyalist gençlik örgütlenmesinin temel ilkelerinden birini oluşturur.

Sosyalist gençlik birliklerinin, işçi sınıfı partisine tavırda bağımlılıkları bir dayatma veya bir tüzük maddesi değildir. Tavırda bağımlılık ideolojik-politik bir sorundur. Ve garantisi Sosyalist Gençlik Birliği üyelerinin (en başta onların ideolojik-politik ve militanlık vasıflarından en ileri olanlarının) işçi sınıfı partisinin ideoloji ve politikasına olan inançlarıdır. Bu yüzden bağımlılık zoraki değil, gönüllü bir bağımlılıktır. Tavırda bağımlılığın ideolojik-politik temele dayanan gönüllü olma niteliği işçi sınıfı siyasi hareketi tarihinin birçok sayfasında yaşanmış,pratik deneylerle doğruluğu defalarca ispatlanmıştır. Her zaman komünistler, şartlar öne sürerek değil, ideoloji ve politikalarının doğruluğunu savunarak ve göstererek gençliğe gitmişler ve gençliğin dinamik gücünü bu cesur ve kararlı tavırlarıyla yanlarına almışlardır. İdeoloji ve politik özü bir tarafı bırakıp gençliği bürokratik şartlarla tutmaya çalışan, daha doğrusu tutacağını zannedenler ya o güne kadar savundukları ideolojiye inançlarını artık yitirmiş olan oportünistler ya da burjuvazinin siyasi temsilcileri olmuştur.

Sosyalist gençlik birliklerinin tavırda bağımlılık ilkesini tamamlayan diğer temel niteliği örgütsel bağımsızlıklarıdır. İşçi sınıfı sosyalistleri, gençliğin içinde bulunduğu somut şartların bir gereği olarak, sosyalist gençlik örgütlerinin, örgütsel olarak bağımsız olmaları gerektiğini söylemişlerdir. Oportünistler ve burjuva temsilcilerinin gözünde biri diğerini reddeden tavırda bağımlılık ve örgütsel bağımsızlık, işçi sınıfı sosyalistleri için birbirini tamamlayan ilkelerdir. İşçi sınıfı partileri, ideolojik ve politik hatlarının doğruluğuna ve başarıya ulaşacağına olan sarsılmaz inançla gençleri kendi saflarına ikna edebileceklerinden şüphe etmemişlerdir. Bu kararlılıkla onlar gençlik örgütlerinin bağımsız olması gerektiğinden zerrece korku ve şüpheye düşmemişlerdir.

Sosyalist Gençlik Birliği (SGB), yukarıda özet olarak değindiğimiz temel anlayış ve Türkiye gençlik hareketinin deneylerinin değerlendirilmesi üzerine 1977'nin Ocak ayında kuruldu. Bu temel anlayış TSİP I. Kongresinde özet bir paragraf olarak geçti: "Bilimsel ilkenin bir gereği olarak işçi, emekçi ve öğrenci gençliğin örgütsel olarak bağımsız, politik olarak kendi çizgisi doğrultusunda çalışacak sosyalist örgütün acilen kurulması ve bu ilke doğrultusunda teşkilatlanması, merkezi yayını ile birlikte ajitasyon ve propagandayı yürütmesi yolundaki çalışmayı destekler."

TSİP I. Kongresinin belirttiği bu temel anlayış üzerinde, bu kongrede net ve güçlü olarak ifadesini bulan işçi sınıfı sosyalizminin ideolojik ve politik hattına gönülden bağlı olan genç insanlar, önce Genç Sosyalist'i çıkardılar, daha sonra Birliğimiz'i (SGB) kurdular. Kurulduğundan bu yana işçi sınıfı sosyalizminin gençlik içinde vazgeçilmez bir halkası olan SGB'nin bu temel anlayışında zerre kadar bir değişiklik olmamıştır. SGB ve SGB'liler bundan bir yıl önce olduğu gibi bugün de aynı ideolojik ve politik hatta bağlılıklarını kararlıca sürdürmektedirler. SGB, bundan bir yıl önce güvencesini işçi sınıfı sosyalizminin temsilcisi olan öncü gücün ideolojik ve politik hattına bağlılıkta buluyordu, bugün de güvencesini aynı hatta bağlılıkta bulmaktadır.

Peki, bu, hiç bir değişiklik yok mu demektir? Hayır değişiklik var. Fakat bu değişiklik, SGB'nin bundan bir yıl önce inandığı ideoloji ve politikaya bağımlılığı reddetmesi veya bu ideoloji ve politikanın doğruluğu konusunda şüpheye düşmesi değildir. Değişiklik, bir kısım insanların dün savundukları ideolojiye ve politikaya artık inançlarını yitirmiş olmalarıdır. O ideoloji ve politikanın "hayata geçemediğini" söylemeye başlamışlardır. Bunun sonucu, dün TSİP'in I. Kongresinde reddettikleri şeyleri bugün "çıkar yol" olarak görmeye başlamışlardır. Bu inançta olanlar ve bulundukları mevzileri dünden terketmiş, başka mevzilerin açık savunuculuğunu yapan diğer bir kısım insanlar, içinde bulundukları örgütsel düzene karşı savaş açarak, en belirgin biçimde TSİP I. Kongresinde ifadesini bulan ideoloji ve politikaya inançlarını yitirmeyen, onu kararlıca savunan insanları, TSİP mücadele geleneklerine taban tabana zıt metotlarla, yapının bir parçasından tasfiye ederek TSİP merkezini kontrollerine almışlardır. Bunlar parçayı bütünden kopardıktan sonra tüm TSİP örgütlerinden TSİP ideoloji ve politikasına kararlıca bağlı olan kadroları tasfiye etme çabası içinde olmuşlardır. Sürmekte olan TSİP ideoloji ve politikasına inançlarını yitirmiş olan bugünkü TSİP Merkez Yöneticilerinin tasfiyeci çabaları ilerledikçe TSİP öz olarak (ideolojik-politik-örgütsel) TSİP olmaktan çıkmıştır. Eskiden geriye kalan sadece bir isimdir fakat olgu yeni bir olgudur. İnsanlar değişebilir, bulundukları mevzileri terkedebilir, bugüne kadar savunduğu şeylere karşı inançlarını yitirebilir. Oysa bir ideoloji ve politik hat, eğer doğru ise onu savunanlar daima bulunacaktır. Ve güçlenerek yaşamaya devam edecektir. Bugün TSİP merkezinde bulunanlar, eskiden savundukları ideolojik ve politik hatta inançlarını yitirmişlerdir. Fakat bu ideolojik ve politik hat, bütün tasfiye emellerine rağmen örgütsel varlığını sürdürmekte ve işçi sınıfının devrimci siyasi hareketinin bel kemiğini oluşturmaktadır. Bu yüzden öz olarak SGB'nin tavırda bağımlı olduğu ideoloji ve politik hattı terkedenler vardır. Ve bunlar SGB'yi, kendileriyle birlikte bugüne kadar savunulan ideolojik ve politik hattı terketmediğinden, o ideoloji ve politikaya bağlı kalan öncü güce bağımlılığını sürdürdüğünden dolayı tavırda bağımlılığı reddetmekle suçlamaktadırlar. Yani onlar inançsızlıklarına ortak olmadığımız ve onların tasfiyeci saflarında yer almadığımız için bizi suçlamaktadırlar. Siyasi eğilimler taşıdıkları isimle anılırlar. Fakat eğilimin niteliğini belirleyen ismi değil ideoloji ve politikasıdır. Bugün TSİP merkezinde bulunanlar eski ismi taşıdıklarından dolayı, kendilerine bağımlılığı reddetmemizi, ya henüz işin özünden bihaber olan ya da biçimsel bir yaklaşımdan kendini kurtaramayıp özünü görme yeteneğinden veya niyetinden uzak olanları tavırda bağımlılığı reddettiğimize ikna edebilirler. Onlar resmi ve biçimsel olanla ikna etme metodunda bir hayli ustalık da kazandılar. Fakat sorunu özüyle kavrayanlar için TSİP merkezindekilerinin çabası boş tasa kaşık sallamaktan ileriye gidemeyecektir.

İşçi sınıfının devrimci siyasi hareketinin temsili şu üç özelliğe sahip olmayı gerektirir:

1- İşçi sınıfı sosyalizminin ideolojik ve politik hattına sahip olmak.

2- Bu hatta inanmış ve bunun mücadele metotlarını kavramış kadrolara sahip olmak.

3- Kitle bağlarına sahip olmak.

İşçi sınıfı biliminin ve TSİP'in mücadele geleneklerini bir yana bırakarak, parti çoğunluğunun iradesine rağmen, bulundukları mevzilerin resmi yetkilerinden faydalanıp TSİP ismini kendileriyle birlikte götürebilen bugünkü TSİP merkezindekiler yukarıdaki üç özellikten hiç birini taşımamaktadırlar: Eskiden savundukları ideolojik - politik hattı terketmişlerdir. Bütün tasfiyeci emellerine rağmen esas itibariyle bu hatta inanan kadroları ve kitle bağlarını götürememişlerdir. Bu üç temel niteliği üzerinde barındıran örgütsel güç eskinin devamıdır. Ve SGB'nin bağımlı olması gereken de işte bu üç niteliği üzerinde bulunduran güçtür.

SGB, TSİP merkezinde yer alan tasfiyecilerin safında yer alsaydı aslında tavırda bağımlılığı reddetmiş olurdu. Tasfiyecilerden yana yer almayışımız tavırda bağımlılık ilkesine bağlılığımızın bir gereği olmuştur. Birliğimiz ve üyeleri, kurulduğundan bu yana tavırda bağımlı olduğu ideoloji ve politikanın ajitasyon ve propagandasını yapmış, bu hat etrafında aydın ve emekçi gençliğin en geniş kesimlerini birleştirmeye çalışmıştır. TSİP merkezindekilerin aksine bu inancımız geçici değildir ve olmayacaktır. Bizim bu hatta, gençliğin örgütsel birliğini sağlamaya çalışmamız, bu hattın Türkiye'de işçi sınıfını iktidara götürebilecek biricik doğru yol olduğuna inancımızdandır. Ve bu inancımız sürdükçe bu çabamızdan vazgeçmeyeceğiz.

İçinde bulundukları mevzileri dünden inkar etmiş ve bugüne kadar savundukları ideolojik-politik-örgütsel hatta artık inançları kalmamış olanların, bizi tavırda bağımlılığı reddetmekle suçlama cesaretini gösterememeleri gerekir. Fakat onlar, işin özüyle değil, biçimsel yanıyla ilgilenmeyi yeğlemektedirler. Bize gerçek karakterleriyle (ideolojik-politik-örgütsel) değil, giydikleri elbise (isim) ile çağrıda bulunan TSİP yöneticilerinin ültimatomlarını dinlemeyişimizi onlar, "GSB'cilik" olarak nitelemektedirler. Oysa "GSB'cilik" olayının özünü bilenler için bu iddia yanlış olmaktan öteye gülünçtür. GSB'ciler ve onların parti içindeki taraftarları hergün gelişip güçlenmekte olan TSİP ideolojik-politik hattının gerçek niteliğini kavramayıp onu "reformist" olarak niteleyerek önce "sol"a savrulmuşlar ve daha sonra şimdiki TSİP yöneticilerini büyük çoğunluğunun da sonunda buldukları "sahibi" keşfederek oraya gitmişlerdir. Böylece GSB'ciler tıpkı şimdiki TSİP yöneticilerinin yaptıkları gibi işe TSİP'in ideolojik, politik ve örgütsel hattını terketmekle başladılar. Sorunun isim ve resmi görünüm perdesini kaldırma niyet ve yeteneğini gösterebilecek herkese açık olacak biçimde Birliğimiz, GSB'ciler ve şimdiki TSİP yöneticilerinin aksine tavırda bağlı olduğu ideolojik-politik hattan sapmamıştır ve sapmayacaktır. Sosyalist gençlik örgütlerinin mücadele geleneğini sürdürmeye kararlıyız. Bağlılığımız, bulunduğu mevzide başka mevzileri savunanlara ve bugüne kadar bangır bangır savunduğu ideoloji ve politikaya inançları kalmamış olanlara değil, işçi sınıfı sosyalizminin ideolojik ve politik hattını kararlıca sürdürenleredir. Ve bu böyle sürecektir.

"Tıpkı GSB'ciler gibi" örgütsel bağımsızlık ardına gizlenip tavırda bağımlılığı reddettiğimiz iddiaları da, diğerleri gibi havada kalmaya mahkumdur. Birincisi, sorunun iki tarafından biri SGB'dir diye bir durum yoktur. Bu yüzden sorunu SGB'nin bir karşı çıkışı olarak nitelemek sadece şimdiki TSİP yöneticilerinin muğlaklıktan medet uman taktik yaklaşımıdır. Sorun, Birliğimizin bağlı olduğu ideolojik-politik ve örgütsel hatta meydana gelen ayrışmadır. Birliğimiz, bu ayrışmada bugüne kadar tavırda bağımlılığını sürdürdüğü ideolojik-politik ve örgütsel hattı terkedenlerle değil, o hattı kararlıca sürdürenlerle birlikte saf tutmuştur. Bu yüzden şimdiki TSİP yöneticilerine karşı ideolojik ve politik bağlılığımızın olmadığını açıkça söylüyoruz. Bu başka hiç bir gerekçeden değil, TSİP yöneticilerinin tavırda bağlı olduğumuz ideolojik-politik ve örgütsel hattı terketmelerindendir. Ve bu, tavırda bağımlılığı reddetmek değil, aksine tavırda bağımlılığın ideolojik ve politik özünü kavrayarak onu sürdürmektir.

Fakat TSİP yöneticileri kendilerini giydikleri elbise ile değil gerçek karakterleriyle tanımak isteyişimize si-

ILIK...

nirlenip, birçok konuda olduğu gibi, gençlik örgütlenmesi konusunda da tasfiyeciliğin verdiği telaşla bugüne kadar savunulanları unutarak, Birliğimizin örgütsel bağımsızlığını hiçe sayar bir tavırla yönetimden çekilmemizi ve yeni yönetim atayacaklarını bildirdiler. Bu en temel prensipleri hiçe sayan, herşeyi kendi tasfiyeci emellerine göre bozup yeniden kuran yaklaşımı reddedip kendilerine doğru olanı; ikna edebildikleri var ise onlarla Birliğimizin normal demokratik merkeziyetçi işleyişi içerisinde kendi görüşlerini savunabileceklerini, kendilerinin propaganda imkanlarını hiç bir zaman kısıtlamayacağımızı ve Birliğimizin yönetiminin ancak bu yolla değişebileceğini, doğru olanın da bu olduğunu, Kongre dahil Birliğimizin çoğunluğunun iradesinin yansıyacağı her türlü yola başvurmaya hazır olduğumuzu söylememize karşın, onlar, ikna edebildikleri az sayıdaki sempatizanları ile birlikte ancak tasfiyeci emellerinin verdiği telaş ve hırçınlıkla açıklanabilecek olan bir yolu seçtiler: Birliğimizin tavrını destekleyen yayın organının ismini kullanarak ayrı bir gazete çıkarmaya giriştiler. Bütün planları, isim ve görünümlerin ardına gizlenerek yarattıkları kargaşa ortamında tasfiyeci emellerini gerçekleştirmek olan TSİP yöneticileri, bununla yetinmediler. Hayalperestliğin verdiği maceracılıkla Birliğimizin adını kullanarak yeni bir dernek kurma yoluna gittiler.

Birliğimizin adını kullanarak dernek kurma ve Birliğimizi destekleyen yayın organının ismini kullanarak ayrı bir gazete çıkarma girişimini, Parti saflarında istediğine ulaşamayan tasfiyeciliğin, partinin kitle bağlarına yönelik yıkıcı saldırısının bir taktiği olmaktan başka hiç bir şeyle açıklamak mümkün değildir. Sosyalist gençlik örgütlenmesinin ülkemizdeki temsilcisi olan Birliğimizin tasfiyesine yönelik bu girişim kalıcı bir sosyalist gençlik örgütlenmesini amaçlamamaktadır. Bu girişim, tamamen likidasyon ürünü taktik bir örgütlenmedir. Bu girişimin tek amacı ve fonksiyonu Birliğimizi tasfiye etmektir. Bu yüzden onlar buna en uygun olanı, Birliğimizin ve onu destekleyen yayın organının adını kullanmayı seçtiler. Bu durumun yaratacağı karışıklık, ideolojik-politik ve örgütsel mevzilerini çoktan bırakmış olan bu insanların tek umududur.

Sosyalist Gençlik Örgütlenmesi kendi başına bir olgu değil, işçi sınıfı partisiyle birlikte varolan bir olgudur. Sosyalist Gençlik Örgütlenmesi, işçi sınıfı partisinin öncülüğünü yaptığı iktidarı alma mücadelesinde gençlik gücünü bu mücadele doğrultusunda kanalize edecek olan örgütsel halkayı oluşturur. Gençlik Birliğinin bütün diğer özelliklerini belirleyen bu temel fonksiyonudur. Bu yüzden sosyalist gençlik örgütlenmesini ancak işçi sınıfı partisi olgusu ile açıklamak mümkündür. Bunun dışındaki bir sosyalist gençlik örgütlenmesi ya "gençlik öncülüğü" gibi sınıfsal olmayan anlayışa dayanan maceracı bir örgütlenmedir, ya da ortada bir sapmaya bağlılık veya geçici bir durum vardır ki, her iki halde de ismi ne olursa olsun o, gerçek anlamda bir sosyalist gençlik örgütlenmesini temsil etmez.

Tasfiyeciliğin sarhoşluğuyla herşeyi unutan TSİP yöneticileri bu temel prensibi bir an hatırlasalar ve ona göre düşünselerdi kurdurdukları gençlik örgütüne ne anlam verirlerdi? İşçi sınıfı partisi olarak kendi bulunduğu mevziden başka yeri görenlerin kendilerine tavırda bağlı bir gençlik örgütü düşünmeleri mümkün müdür? Olsa olsa tavırda bağımlılık kendilerinin de tavırda bağlı olmak istedikleri yere olabilir ve oraya tavırda bağlı olan gençlik örgütleri vardır. Yine bulundukları mevzileri "mayalanma", "geçiş" yeri olarak görenlerin kendilerine tavırda bağlı kalıcı bir sosyalist gençlik örgütlenmesi düşünmeleri mümkün müdür?

Bütün bunların en açık biçimde gösterdiği gibi Birliğimizin adını kullanarak kurulan dernek ve Birliğimizi destekleyen yayın organının ismini kullanarak çıkarılan gazetenin biricik fonksiyonu Birliğimizin likidasyonu ve onun gençlik içindeki nüfuzunun kırılmasıdır. Bu da umudunu çoktan başka yere bağlamış olan TSİP yöneticilerinin tasfiyeci niteliklerine tamamen uygundur.

Genç Sosyalistler bu derneğin ve bu gazetenin tasfiyeci niteliğini bilerek onunla mücadele edecekler ve onun tasfiyeci emellerini boşa çıkaracaklardır. Tasfiyeciliğin perdesi yere inecek, hayalle başlayan bu girişim hüsranla sona erecektir...

BAZI GERÇEKLER VE SAHTEKARLIK ÜZERİNE

İşçi sınıfı sosyalizminin örgütsel varlığına yönelik bir tasfiye hareketi, örgütsel bütünlüğü parçalama; TSİP'in ideolojik, politik ve örgütsel hattını kararlıca savunan organ ve üyeleri, resmi sıfat ve yetkilerinin kolaylığıyla tasfiye ederek TSİP'i TSİP olmaktan çıkarıp yeni bir olgu yaratma aşamalarından sonra partinin kitle bağlarını ve kitleler üzerindeki nüfuzunu kırma girişimlerine kadar gelmiştir. Bunun bir parçası olarak işçi sınıfı sosyalizminin örgütsel varlığına tavırda bağımlılığını kararlıca sürdüren Sosyalist Gençlik Birliği'ne yönelik bir tasfiye girişimi, Sosyalist Gençlik Birliği'nin adını "Gençlik" kelimesini "Gençler" yaparak taklit eden yenibir derneğin kurulması ve yine Sosyalist Gençlik Birliğini destekleyen Genç SOSYALİST gazetesinin adını, üstüne küçük harflerle "Bağımsızlık , Demokrasi, Sosyalizm yolunda" ibaresini ekleyip kullanan yeni bir gazetenin çıkarılması ile iyice gün yüzüne çıkmıştır. Türkiye solunda hafif değişikliklerle isimleri taklit edip onların gölgesinde itibar toplama şeklindeki PDA geleneğine tıpa tıp uyan bu provakatif girişimin devrimci-demokrat kamuoyunda ve gençlik hareketinde yaratacağı kargaşanın (girişimcileri tarafından tam da istenen bu amacın) önüne geçmek zorumluluğumuzun bir gereğidir. Bu sorumluluğu yerine getirirken işçi sınıfı sosyalizminin mücadele geleneklerinden şaşmayacağımızı, herşeyi platformundançıkarıp yayan tasfiyecilerin bizi çekmek istedikleri provakatif alana gelmeyeceğimizi baştan belirtmek isteriz. İşçi sınıfı devrimcileri mücadele metotlarını kendileri seçerler. Bunu yaparken onlara Marksizm-leninizmin ilkeleri ve militan mücadele gelenekleri rehberlik eder. Fakat taraflardan biri tasfiyeciliğin ihtirası ile her yolu mübah görüyorsa artık bazı riskleri göze almak zorunlu hale gelir.

Sosyalist gençlik hareketinin örgütsel varlığını tasfiye çabasının bir ürünü olarak çıkan gazetenin orta sayfasında tasfiyeciliğin ihtiras ve hırçınlığını en açık biçimde gösteren bir yazı yer aldı. İlk okuyuşta görülebileceği gibi yazı, işçi sınıfı sosyalistlerinin, daha da özgülü TSİP'lilerin alışık olduğu usluptan farklı bir usluba sahipti. "İlerleme" üslubunu hatırlatacak şekildeyazı, küfür, hakaret ve biri yüz göstermeye varan palavralarla dolu. Tasfiyeci emellerini bir an önce gerçekleştirme özlemi ile acelecilik ve telaş kokan yazı tam da likidatörlüğe uygun bir sorumsuzlukla hiçbir kanıt gösteremediği yalan yanlış iddialarla sürüp gidiyor. Bu iddialar açıklığa kavuştuğunda görülecektir ki yazı, yazanı ve taraftarlarını tatmine yönelik sırf polemik olsun diye yazılmış bir "moral belgesi" mahiyetinde. Söz, somut olgulara uyduğu oranda bilimsellik taşır. Kullandığı üslubla likidatörlere koyu sempatizanlığını gösteren yazarın, bu konuda işçi sınıfı sosyalistlerinin ne kadar titiz olduklarını TSİP'te öğrenmiş olması gerekirdi.

Boş laflarla kendini ve taraftarlarını oyalayanlar boş dönen değirmen taşı gibi kendini öğütürler, fakat, değirmen taşının kendini öğütmesine bilinçli olarak taraftar olduğunuzu, bunun için uğraştığınızı da biliyoruz.Sempatizanı olduğunuz likidatör başların "mayalanma", "geçiş" teorileri bunun açık kanıtıdır. Aceleciliğinizi ve telaşınızı da anlamak mümkün: Her geçen gün ardına gizlendiğiniz resmi isim ve perde biraz daha aralanıyor ve gerçek niteliğiniz biraz daha anlaşılıyor. Siyasette telaşın intihar demek olduğunu bilirsiniz. Fakat bir defa intihar etmiş olanın ikinci defa intiharı mümkün değildir. Sempatizanı olduğunuz likidasyon başları bu yolu çoktan seçtiler. Onların tek amacı giderayak binayı çökertmek veya hiç olmazsa mümkün olan en fazla hasarı vermek.

Küfür ve palavralardan süzüldükten sonra yazıdan geriye şunlar kalıyor: Sosyalist Gençlik Birliği, şimdiki TSİP yöneticilerinin tavsiye ettiği yolu seçmediğinden "GSB" örneği gibi ideolojik-politik tavırda bağımlılığı terketmiş, komsomol tipi örgütlenmenin temel ilkelerini reddederek ve bunu SGB tabanının çoğunluğuna rağmen (!) yaparak meşruluğunu yitirmiştir. Buna karşın alelacele kurulan yeni dernek meşru sosyalist gençlik örgütüdür. Öyle değil mi likidasyonun şımarık çocuğu?

Sempatizanı olduğu likidasyon başlarının taktiğine tıpa tıp uygun olarak tasfiyeci gazete kendilerinin ideolojik-politik-örgütsel hattında bir değişiklik olmadığı iddiası yanında SGB'nin partideki ayrışmada resmi TSİP yöneticilerinden yana taraf almayışını tavırda bağımlılığı reddetmesi olarak gösterip bu temel ilke üzerine alelacele düşünülmüş yalan-yanlış iddialar savuruyor. (Burada söylenenleri ustaların gençlik örgütlenmesi ile ilgili olarak söyledikleri ve Genç Sosyalist'in ilk sayılarında çıkan "Sosyalist Gençlik Örgütlenmesi" yazılarıyla karşılaştırmak yeterlidir.)

Tasfiyeci gazete, "sanki TSİP'i TSİP yapan bilimsel ideolojik-politik hat, baştan beri şimdiki TSİP MYK'sınca oluşturulmamış da gökten zembille inmiş, ya da hazretlere babababalarından miras kalmış!" diyor. Bu şımarık ve güzel laf meraklısı yazarın "miras" ve "gökten inen zembile" bakmadan gözlerini TSİP'in 1. Parti Kongresineçevirmesi,bugün TSİP MYK'sının yapmak istediğini, O. Baydar'ın ateşli bir biçimde savunduğunu ve bu söyledikleri doğrultusunda bugün gönül rahatlığıyla tasfiyecilerle birlikte davranan bir kişinin, O. Baydar'la aynı şeyleri savunduğunu ve bu görüşlerin kongrenin büyük çoğunluğu tarafından reddedildiğini görmesi, iddiasının sakatlığını anlaması için yeterlidir. Net ve güçlü olarak TSİP'in 1. Parti Kongresinde ifadesini bulan ideoloji ve politikayı ve bunun gereği olan örgütsel ilkeyi tam da O Baydar'ın istediği şekilde değiştirip, TSİP'i işçi sınıfı partisinin örgütsel bütünlüğü içinde değil de sosyalizmin ajitasyon ve propagandasını yapan, devrimci demokrat harekette önemli görevleri olan vs. ve fakat iktidarı alma niyet ve iddiası olmayan birö rgüt haline getirme, bu tasfiyeci gazeteye göre ideolojik politik-örgütsel hatta bir değişiklik değildir. "Oportünist kıvırtmaların" ilginç örneklerini koyu sempatizanı olduğunuz likidasyon başlarının gerçek niyet ve görüşlerini kılıktan kılığa girerek gizlemelerine bakarak görebilirsiniz. Fakat gizlenmeniz hiç bir şeyi çözemeyecektir: Ya birinci parti kongresi doğrudur ya da O. Baydar ve onunla aynı şeyleri savunanlar. Bu ikisinin bir arada olması mümkün değildir. Düştüğü gaflet ve iki yüzlülükten kurtulması için tasfiyeci gazetenin likidasyon başlarından "yaptıklarının O. Baydar'ın ve taraflarının savunduklarındanfarklılığını" sorması gerekir.

İşte sorun buradadır. I. Parti Kongresi ne oranda ideolojik-politik ve örgütsel hattan sapmışsa SGB o oranda tavırda bağımlılığı reddetmiştir. Likidatörlerin saldırılarına maruz kalmamız da SGB'nin I. Parti Kongresinde ifadesini bulan ideolojik-politik-örgütsel hattta bağlı kalanlarla birlikte davranmasıdır. Hangisidir "ilkeleri keyfine göre değiştirmek? " I. Parti Kongresinin onayladığı ideolojik-politik-örgütsel hattı savunmak mı? Bunları değiştirmek mi? Tavırda bağımlılığın ideolojik-politik özünü kavramadan insanın varacağı nokta likidasyonun oyuncağı olmaktır. SGB ve üyeleri tavırda bağımlılık olarak ideolojik-politik-örgütsel hatta bağımlılığı anlamaktadırlar. Likidasyona bağımlılığı değil.

Bütün gizleme ve kaçamaklara rağmen tasfiyeci gazete, "diğer yandan, TSİP'in ideolojik-politik seviyesinin örgütlenme açısından da yansımasını bulduğu gerçektir... ideolojik-politik gelişimin doğal bir sonucudur bu olgu... ideolojik-politik nitelik, örgütsel nitelik ve nicelikle atbaşı gitmektedir ki aksini ileri sürmek en hafifinden mantıksal bir garabettir." diyerek bir oranda gerçeğe yakını söylüyor.

İşte sorun, bu uğursuz "gelişim"dir. I. Parti Kongresinin yansıttığı parti çoğunluğunun iradesine rağmen başvurulan bu keyfi "gelişim", Partinin örgütsel yapısında zorunlu bir ayrışmayı getirmiştir. Bu ayrışmada SGB, "gelişim" taraftarlarıyla değil, I. Parti Kongresinin yansıttığı ideolojik-politik-örgütsel hattı savunanlarla birlikte tavır almıştır. Likidatörlerin hoşuna gitmeyen bu tavrımız, tavırda bağımlılığı reddetmek değil, ideolojik-politik ve örgütsel hatta olan gönüllü bağlılığımızın bir sonucu olarak tavırda bağımlılığın gereğini yerine getirmektir.

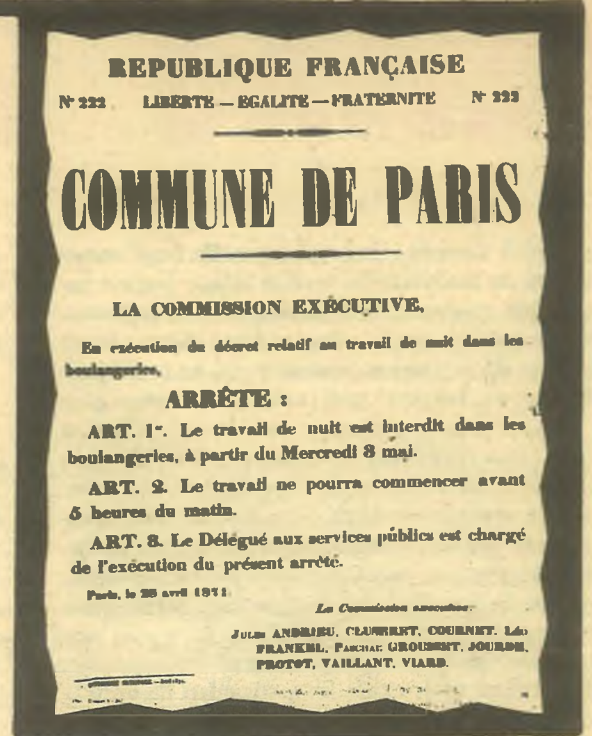
Gelelim likidasyon uzantısı gazetenin en büyük demagojisine. "Yaptığınız, GSB'ciliği hortlatmağa çabalamaktan başka birşey değildir. "diyen tasfiyeci gazete, ortamı karıştırmak için bir hamle daha yapıyor. "Onlar da GSB'yi 'başlıbaşına bir siyasi hareket' olarak görmemişlerdi ve onların da belli bir 'ideolojik merkezleri' vardı..." diyerek SGB'yi GSB'ye benzetmeye çalışıyor. GSB'cilerin nasıl bir "ideolojik merkeze" sahip olduklarını bilinen akıbetleri göstermiştir. Ve o akibet likidatörlerin de biricik umududur, "TSİP'in varlık nedenidir" Bu yüzden savunduğu şeylere inançsızlık ve kararsızlık açısından GSB'cilerin "ideolojik merkezi", "ideolojik-politik hattı oluşturan"dediğiniz şimdiki TSİP Merkez Yürütmesinin oluşturduğu merkeze çok benziyor. Gel gelelim "ideolojik merkez" benzetmesiyle küçümsediğiniz şeye daha önce bir kez daha saldırılmıştı. I. Parti Kongresinde O. Baydar ve bugün likidasyon saflarında yer alan bir şahıs tarafından. Sizinkine benzer bir biçimde "portmantoya şapka koymak kolaydır" diyen küçümsemeye karşı oportünist politikasıyla bugün likidasyon hareketinin baş sorumlusu durumuna gelen kişi tarafından "biz bu işe şakpa değil, kelle koyduk" diye cevap verildi. İşte küçümsediğiniz şeyin böyle bir önemi vardı ve I. Parti Kongresi bu anlayış tarafından belirlendi. Fakat aristokrat-anarşist anlayışla kongre ve organ disiplini çiğnenip her şey oportünist "çözümler" doğrultusunda değiştirilmeye başlandı mı ilkeler ve ilkelere konan kelleler beş paralık oluyor.

Goşizmden gelen GSB'ciler başta var güçleriyle sarıldıkları TSİP'e karşı onun gelişip güçlenen ideolojik-politik-örgütsel hattının niteliğini kavrayamayarak, isyan ettiler. Dün kelle koyduğunuz şeye bugün baş kaldırmanızda buna benzemiyor mu? Düştükleri umutsuzluk içinde GSB'cilerin gittikleri yer, kiminizin "sahip", kiminizin "geçiş yeri" ve nihayet kiminizin "TSİP ideolojisi hayata geçmiyor" umutsuzluğuyla "TSİP'in varlık nedenini" onunla birleşmek olarak gördüğünüz yer değil mi? Neresinden bakarsanız bakın durum sizin için tam bir çıkmaz. Bu yüzden sizce mümkün olan biricik yola başvurarak GSB ve SGB'nin biçimsel benzerliğinden ve TSİP isminden faydalanarak onu eskisinden farksızmış gibi gösterip demagojiye sarılıyorsunuz. Fakat sorunun özüne in-

(Arkası Sayfa 11'de)

PROLETARYANIN İLK İKTİDAR DENEYİ

PARİS KOMÜNÜ

REPUBLIQUE FRANÇAISE

Nº 222 LIBERTE — EGALITE — FRATERNITE Nº 222

COMMUNE DE PARIS

LA COMMISSION EXÉCUTIVE,

En exécution du décret relatif au travail de nuit dans les boulangeries,

ARRÊTE :

ART. 1er. Le travail de nuit est interdit dans les boulangeries, à partir du Mercredi 3 mai.

ART. 2. Le travail ne pourra commencer avant 5 heures du matin.

ART. 3. Le Délégué aux services publics est chargé de l'exécution du présent arrêté.

Paris, le 28 avril 1871

La Commission exécutive.

Jules ANDRIEU, CLUSERET, COURNET, Léo FRANKEL, Paschal GROUSSET, JOURDE, PROTOT, VAILLANT, VIARD.

1870 yılında Fransa'nın yenilgisiyle sonuçlanan Prusya savaşından bir süre sonra, 1871 yılının Mart ayında dünya tarihinin ilk proleter devrimi Paris'te başladı. Ve çok kısa bir sürede Paris Komünü olarak somutlanan proletarya iktidarı kuruldu. Gerek Prusya ya karşı yapılan haksız savaş ve gerekse Paris kuşatması sırasında çekilen açlık, yokluk, işsizlik; küçük burjuvazinin iflası, halk kitlelerinin egemen sınıflara ve vatan savunmasında kötü niyet göstermiş yeteneksiz hükümete karşı nefreti, Ulusal Meclis'in Cumhuriyet'in geleceğini tehlikeye düşüren gerici kimliği, Paris'te emekçi yığınları devrime sürükleyen başlıca nedenler oldu.

Hükümet kuvvetlerinin 17-18 Mart gecesi Ulusal Muhafızı silahsızlandırmak için saldırıya geçmeleri, Paris proletaryasının silahlı ayaklanmasını başlatan ilk neden, kıvılcım oldu. Böylelikle burjuvazi proletaryaya karşı bir iç savaş başlatmış oluyordu. Şubat 1877' de halk iktidarının tohumu olarak kurulan Ulusal Muhafız Merkez Komitesi 18 Mart öğle sıralarında birliklerine Paris'in merkezine doğru saldırıya geçmeleri emrini verdi. Gerici Ulusal Meclis'in başkanı kralcı Thiers düzenli ordusunun büyük bir kısmını Versailles üzerine çekti. Silahlı kuvvetleri burada toplamak ve Paris'e saldırmak istiyordu. Öte yandan devrimci ulusal muhafızlar akşama doğru bütün devlet kuruluşlarını işgal ettiler, Hotel De Ville (Belediye) ve savaş bakanlığına kızıl bayrak çektiler.

Böylelikle 18 Mart 1871 günü Paris'te iktidar burjuvaziden Ulusal Muhafız Merkez Komitesi'ne geçti. Kuşkusuz bu devrim Paris'te 4 Eylül 1870'te yapılan ve halkın yasama meclisini işgal etmesiyle başlayan devrimden farklı nitelik taşıyordu. İmparatorluğa baş kaldırı niteliği taşıyan bu hareket, cumhuriyeti ilan edip "Ulusal savunma hükümeti" kurduysa da, hükümet, cumhuriyetçi partinin sağ kanat burjuva politikacılarından oluşan kralcı eğilimlerin ağırlıkta olduğu halk düşmanı gerici bir hükümetti. Bu anlamda 4 Eylül 1870 hareketi hükümetin, burjuvazinin bir kanadından diğerinin eline geçmesi ile sonuçlanan biçimsel bir hükümet değişikliği idi.

18 Mart devriminin daha başlarında, birleşik mücadeleyi yönetme yeteneği olan güçlü devrimci bir partinin bulunmayışı başlıca eksiklik olarak kendini hissettiriyordu. Keza komite, Paris Komünü Meclisi' nin seçimine dek yetkilerinin geçerli olduğunu ilan ederek iktidarı başka bir kuruluşa devretmek hatasını da işledi. Thiers hükümetinin kuvvetlerini toparlama zamanı bulamadığı bir sırada karşı-devrimi merkezinde ezmek (Versailles) için saldırıya geçmesi gerekirken, zamanlarının önemli bir kısmını Komün seçimlerini düzenlemekle geçirdiler. Ve seçimler 26 Mart'ta yapıldı. Komün Meclisi emekçi kitlelerin temsilcilerinden oluşuyordu. Böylelikle 28 Mart günü Paris Komünü adımı alan iktidarın ilanı gerçekleşmiş oldu. Ulusal Muhafız Merkez Komitesi yetkilerini Komün Meclisine devretti. Halk bu olayı "Yaşasın Komün" sloganları ile kutladı.

Ancak Komün bütün halk üzerinde bir baskı aracı olan burjuva devlet aygıtından yararlanamazdı. Komünün yapması gereken ilk görev en kısa zamanda kendi iktidar aracı olacak yeni bir devlet örgütü kurmak idi. Eski ordunun görevini Ulusal Muhafız aldı. Komün Meclisi devletin en yüksek kuruluşu oldu. Seçmenler çalışmalarını beğenmedikleri üyeleri geri çağırabiliyorlardı. Devlet memurları ise işçilerin ücretine eş bir ücret alıyorlardı. Eski polis örgütü yerine silahlı işçiler örgütü kuruldu. Kilise ile devlet birbirinden ayrıldı, okullardan din dersi kaldırıldı. Kadınlar ise Komün deneyimine tarihsel katkılarda bulundular. Paris'in Versaylılara karşı savunmasında görev aldılar, başkanı ilkokul öğretmeni olan bir kadınlar taburu oluşturdular. "Kadınlar katılmaksızın devrim olmaz" şiarını kanıtladılar. Böylelikle Paris Komünü'nün bütün çalışmaları onun yeni bir devlet biçimini temsil ettiğini göstermekteydi.

Paris Komünü ancak 72 gün sürmüştür. Buna rağmen Versaylılara karşı Parisliler zorlu bir mücadele vermişlerdir. Sahipleri Paris'ten kaçan bütün işyerleri işçilerin eline geçmiş, keza işçiler Versailles'e kaçmış zenginlerin evlerine yerleştirilmişlerdi. Ancak Komünarlar Paris proletaryası ile köylülüğün ittifakının önemini kavramış değillerdi. Köylüleri kendi saflarına çekebilmek için bazı girişimlerde bulundular. "Paris'in istediği, toprağın köylülerin, aletin işçilerin, işin herkesin olmasıdır" diyen bir bildiriyi uçan balonlar ile köylülere iletmeye çalıştılar. Ancak karşı-devrimciler köylüler arasında köy papazları aracılığıyla köylüleri proletaryaya karşı kışkırtan bir propaganda başlattılar.

Bu arada Paris Devrimi taşrada Lyon, Marsilya, Toulouse, Creusat ve başka kentlerde Komünler kuruluşuna neden oldu. Ancak kendi aralarında ve Paris ile doğrudan ilişki kuramadıklarından karşı-devrim güçlerince ezildiler.

Tarih Komün'ün militanlarını sayfalarına saygıyla kaydetmiştir. İşçi Frankel, "Enternasyonal" yazarı Eugene Pottier, Dombrowski ve daha nice komüncünün anısı işçi sınıfı sosyalistleri tarafından nihai hedefe dek yaşatılacaktır!

Ve Komün'ün yenilgisi geldi... Nisan ayında gericiliğin orduları Paris'e saldırıya geçti ve sürekli bir bombardımana başladılar. Kentte ise pekçok casus ve sabotajcı yenilgi sürecini hızlandırdılar. Paris'i saran devrim ateşinin Almanya'ya yayılmasından korkan Bismarck, 10 Mayıs 1871'de Fransa ile anlaşma imzaladı. Versailles'in asker sayısını artırmasına izin verildi. Prusya üzerinden birliklerin geçmesi ve komüncülere kuzeyden darbe indirilmesine göz yumuldu. 21 Mayıs'ta Thiers orduları Paris'e girmeyi başardı. Paris sokaklarında proletarya burjuvazinin amansız ve acımasız saldırısına, işçi sınıfının kahramanlığını bütünüyle sergileyerek karşı koydu. Komünün kahramanları eşit olmayan bu savaşta öldüler, ama teslim olmadılar. Kurşuna dizilirken bile "Yaşasın Komün" diye haykırıyorlardı. Gericiler Komün önderlerine daha ilkel yöntemler uyguladılar. Başı kılıç darbesiyle yarılmış Varlin saatlerce Montmantre sokaklarında dolaştırıldıktan sonra kurşuna dizildi. Bu savaşta proletarya otuz bin evladını yitirdi.

Tarihin ilk proletarya devrimi olan Paris Komününün zaferle sonuçlanamayışının nedenlerini iyi kavramak gerekir. 1871'de zaferi sağlayacak koşullar daha olgunlaşmamıştı. Kapitalizmin çok az geliştiği bir küçük burjuva ülkesi olan Fransa'nın bu özgül konumu da kuşkusuz yenilgiyi hızlandırmıştı. En önemlisi Paris proletaryası birleşik mücadeleyi zaferle sonuçlandırabilecek bir devrimci partiden yoksun idi. İşçi sınıfının kitle sendikaları bile yoktu. Yenilgi nedenlerinden biri olarak işçi sınıfı ile köylülük arasında bir ittifakın sağlanamamış olması da sayılmaktadır.

Buna karşılık proletarya diktatörlüğünün yaşanan ilk özgül biçimi olarak Komün, sonraki proletarya iktidarlarına ışık tutmuştur. On binlerin kanlarıyla tarihe geçen Komün, milyonların yolunu aydınlatmıştır.

Zaferini proletaryanın yiğit evlatlarının cesetleri üzerinde şampanya içerek kutlayan burjuvazi o yıllardan bu yana ilerici misyonunu yitirmiş, kendi mezar kazıcısını somut olarak görmüş, ilericiliği ona uyan siyasal gericiliğe dönüşmüştür. Artık demokratik devrimlerde önderlik burjuvazinin değil, onun mezar kazıcısı olan proletaryanındır.

YAŞASIN KOMÜN!
SELAM PARİS KOMÜNARLARINA!

YAŞASIN DÜNYA KADINLARININ DAYANIŞMASI!.

8 Mart1910 da Kopenhag'da toplanan Uluslararası Kadınlar Konferansında işçi hareketinin önderlerinden Clara Zetkin'in önerisi üzerine uluslararası Kadınlar günü olarak kabul edilen 8 Mart bu yılda Dünya'nın dört bir yanında çoşkuyla kutlanıyor. Ülkemizde ilk olarak 1921 de kutlanan bu gün bağımsızlık, demokrasi, barış, toplumsal ilerleme ve sosyalizm mücadelesinde tüm dünya emekçi kadınlarının uluslararası birliğini simgeler.

1857 yılının 8 Martında Amerika' da dokuma işçisi kadınlarınekonomik haklarını almak için tüm engellemelere rağmen verdikleri mücadeleden 121 sene sonra tüm dünya emekçi kadınları mevcut ekonomik, demokratik haklarını korumak ve yeni haklar kazanmak için mücadelelerini sürdürüyor, gerçek kurtuluşlarının sınıfların ortadan kalktığı, sınıfsız, sömürüsüz bir toplumda sağlanacağı bilincine giderek daha çok erişiyorlar.

Kadın erkek ayrımı gözetmeksizin insanların metalaştırıldığı kapitalist toplumda kadınlar çifte bir sömürünün yükünü omuzlarında taşırlar. İlk olarak kadın ekonomik olarak erkeğe bağımlıdır. Bu durum kadının toplumda aşağılanmasını getirir. İkinci olarakta kadın toplumsal üretime katıldığında, sermayenin boyunduruğuna girer. Kadın kapitalist için erkeğe göre daha az ücret ödeyeceği bir köledir. Yani erkeğe göre sömürülme oranı daha yüksektir. İşte kadınların böylesine yoğun bir sömürüye maruz kalmaları sınıflı toplumların ortaya çıkardığı tarihsel bir olgudur.

Lenin kendini gerçekten kurtarmanın, erkekle gerçek eşitliğini sağlamanın ancak ekonominin toplumsallaşması ve kadının ortak üretici çalışmaya katılmasıyla gerçekleşebileceğini göstermiştir. Toplumsal üretime katılan kadın, yetenek ve becerilerini köreltici ev işlerinin tutsağı olmaktan kurtaracak, kişiliğini özgürce geliştirebilecektir. Ekonomik bağımsızlığını kazanan kadın için evlilik, ona maddi güvence sağlayan bir şirket olmaktan çıkıp her türlü maddi çıkar hesaplarından uzak, karşılıklı sevgi ve saygıya dayanan bir ilişki durumuna gelecektir.

Tüm bu yüce amaçlar üretim araçlarının özel mülkiyetini ve bundan kaynaklanan sınıflı toplumun ortadan kalkmasıyla gerçekleşecektir. Dolayısıyla kadınların kurtuluşu için verilen mücadele, sınıfsız-sömürüsüz bir toplum kurma mücadelesinden ayrı düşünülemez.

Yaşasın Tüm Dünya Kadınlarının Uluslararası Dayanışması!
Yaşasın Hayatın Her Alanında Kadın Erkek Eşitliğini Sağlayan Sosyalizm!

"GEÇMİŞİ TANIMAK GEREKLİDİR"
ADLI MAKALEDEN

... İnsan geçmişi tanımalıdır, yoksa hayatta yolunu şaşırır, hatta pis, kanlı bir bataklığa dahi saplanır. İşte V.İ. Lenin bizi bu pis bataklıktan çıkardı ve büyük, mutlu geleceğe giden geniş ve doğru bir yola yöneltti. O şöyle diyordu:

"Bir insan komünist olabilmek için zihnini insanların yüce tuttuğu değerlerle zenginleştirmelidir."

"Komünizm bazı gerçeklerin sonucudur. Bu gerçeklerin tümünü benimsemeden salt komünist dövizleri, komünist bilimin düşünce ürünlerini benimsemenin yeteceğine inanmak yanlıştır."

"Çalışmadan, mücadele etmeden, komünist kitaplardan ve broşürlerden edinilmiş komünizm hakkındaki bilgilerin hiç bir değeri yoktur. Çünkü bu sadece teori ile pratiğin arasındaki o eski uçurumu yeniden doğurmaya yarar, eski burjuva toplumunun en adi yanı olan o uçurumu..."

Düşmanlarımızdan korunmak için nasıl çelikle zırhlanmamız gerekiyorsa, aynı şekilde bilimle de zırhlanmalıyız. Bu hem bizim, hem de varisimiz olan gençlik için gereklidir...

M. GORKİ
9 Ekim 1935

M. GORKİ

Doğumunun 130. yıldönümünde M. GORKİ'yi anıyoruz. Proleterya kültürünün gelişimine büyük katkıları olmuş sayısız eser sahibi Gorki'yi Türkiyeli genç sosyalistler de iyi tanımaktadır. LENİN'in eşi Krupskaya'nın anılarından GORKİ ile ilgili bir bölümü sayfamıza aldık.

GENÇ SOSYALİST

LENİN VE GORKİ

Vladimir İlyiç (LENİN), Aleksi Maksimoviç Gorki'ye bir yazar olarak çok büyük değer verirdi. Özellikle onun "Ana"sı, "Gece Barınağı" ve "Novaya Shisn"deki dar kafalılığa dair makaleleri -Lenin her türlü dar kafalılıktan nefret ederdi- kendisinin çok hoşuna gidiyordu. Ayrıca "Kartalın Türküsü", "Fırtına Kuşun Türküsü" gibi yapıtlarını (bunların tarzı hoşuna giderdi), "Gri Hayaletler", "26 Adam ve Bir Kız" eserlerini de severdi. Bir keresinde "Gece Barınağı"nı seyir etmek üzere sanat tiyatrosuna gitmek için yanıp tutuşmuştu. Hayatının son günlerinde "Benim Üniversitelerim"i nasıl dinlediği ise hâlâ hatırımdadır.

Gorki çoğunlukla işçiler, şehirdeki fakir halk ve toplumun tortuları üzerine yani İlyiç'i en çok ilgilendiren tabakalar üzerine yazardı. Bunu yaparken hayatı olduğu gibi, tüm somutluğu içinde anlatır, onu baskıdan, soygunculuktan, adi düşüncelerden nefret eden bir insanın gözleriyle, kısacası bir devrimcinin gözleriyle görürdü. Gorki'nin yazdıklarını Lenin çok iyi anlıyor ve onlara değer veriyordu.

Vladimir İlyiç de hayatı, onun tüm ayrıntılarını dikkatle, ateşli bir ilgiyle gözlemlerdi.

İlyiç, Rus edebiyatını yakından tanırdı ve bunu hayatı tanımasında bir gereç olarak kullanırdı. Bir eser hayatı ne kadar mükemmel, çok yönlü ve derinlemesine yansıtıyorsa ve ne kadar basit olarak canlandırıyorsa, Lenin için o kadar büyük değer taşırdı.

Vladimir İlyiç, Gorki'yi 1907'de Londra Parti Kurultayında daha yakından tanıdı, inceledi ve onunla sohbet etti. Böylece ona manen daha çok yaklaştı.

İlyiç'in Gorki'ye ikinci iltica sırasında yazdığı mektuplar ilginçtir. Bu mektuplarda bir insan olarak İlyiç'in kişiliği açıkça ortaya çıkar. O bu mektuplarda, Gorki'ye, kendisine aykırı olan, onu heyecanlandıran veya üzen şeyleri açık açık yazmıştır. Normal olarak İlyiç her poldaşa böyle yazardı fakat Gorki'nin mektuplarında bir ayrıcalık vardı. Genellikle pek haşindi, fakat bu özelliğin altında nezaket ve yumuşaklık yatardı. Hemen hemen bütün mektupları bazı olayların taze etkileri altında yazılmıştı; bunlarda birçok duygusal öğeye rastlarız. Bazı olayların ağırlığı, sevinç ve umut vb.. İlyiç, daima Gorki'nin bunları çok iyi anladığına inanırdı. Gorki'yi her zaman görüşlerinin doğruluğuna inandırmaya çalışır ve bunları inatla savunurdu.

Lenin'in Gorki'ye yazdığı mektuplarda onun için gösterdiği ihtimam sezilirdi. İlyiç'in insanlara karşı nasıl ilgiyle ve sevgiyle bağlandığını ve onlar için nasıl ihtimam gösterdiğini herkes bilir. Bundan Aleksi Maksimoviç de yazılarında çoğu kez bahsetmiştir. Ve herkes Lenin'in bu özelliğini yüceltmiştir.

İlyiç, Aleksi Maksimoviç'in sağlığıyla özellikle ilgilenirdi. Her zaman kendisine sağlık durumunu sorar, ona kendisini birinci sınıf doktorlara tedavi ettirmesini, sıkı bir rejime girmesini ve gece yarılarına kadar durmadan çalışmamasını öğütlerdi.

İltica sırasında işçilerle çok az konuşabilmek ve tartışabilme olanağına sahip olması İlyiç'i çok üzdü. Gayet tabii mülteciler arasında birçok işçiler vardı. Fakat bunlar çarçabuk iş buluyorlar ve ondan sonra da ancak bölgesel Fransız ve İsviçre meseleleriyle ilgileniyorlardı. Mülteci hayatı kısa zamanda onlara damgasını vuruyordu. Bu yüzden Lenin kısa süre için yurt dışına çıkmış işçilerle ilişkide bulunabildiği zaman daima mutlu olurdu. İlyiç özellikle Kapri'deki okuldan gelen işçilerle ve Longjumeau'daki parti okulundan gelen öğrencilerle seve seve çalışırdı.

Gorki'nin Kapri'de Rus işçileriyle ilişki olanağı daha azdı, bunun ona ne denli zor geleceğini Lenin anlayabiliyordu. Onu Poronin'e çağırmak istedi: "Eğer sağlığınız elverirse kısa süre için de olsa seyahate çıkın! Böylece Londra'dan ve Kapri okulundan sonra yine işçilerle bir araya gelirsiniz."

İlyiç'in 1919 Haziranında yazdığı bir mektubunu hâlâ saklıyorum. O zamanlar "Krasnaya Svesda" propaganda gemisiyle gezideydim ve İlyiç'e ilk intibalarımı yazmıştım. Buna cevaben yazdığı mektupta İlyiç, böyle gezilerin Gorki için de ne kadar iyi olabileceğini söylemişti.

Ben, şahsen İlyiç ve Gorki'yi çok az birlikte gördüm. Londra parti kurultayına katılmamıştım. Kapri'ye de gitmedim. Paris, Moskova ve Gorki şehirlerinde Aleksi Maksimoviç bize geldiği zamanlarda ise, onlara rahatsız edilmeden açık konuşabilme olanağını vermek için hep evden gitmeye bakardım.

Aleksi Maksimoviç şimdi Sovyet Sosyalist Cumhuriyetleri Birliğinde boğazına kadar politikaya batmış bir şekilde yaşıyor. Ateşli gazete yazıları yazıyor ve dilediği kadar işçiyle görüşebiliyor. Fakat ben pek seyrek onu görme olanağını elde edebiliyorum. Oysa o hep ısrarla benden İlyiç hakkında konuşmamızı istiyor. Ne var ki hayatımız çok dolu, herkes durmaksızın çalışıyor. A. Maksimoviç'in de edebiyat alanında kimsenin başaramayacağı kadar önemli yöneticilik görevleri var.

Kendisine yürekten ve arkadaşça selamlar!

Kısmen N.K. Krupskaya'nın "İşte Lenin" adlı eserinden alınmıştır

1 MAYIS'TA MEYDANLARI DOLDURALIM!

DEVRİMCİ YOL'UN FAŞİZM ANLAYIŞI

Faşizm üzerine gerek dünya işçi sınıfı hareketinin zengin deneylerinden, gerekse ülkemiz pratiğinden alınacak değerli dersler vardır. Ülkemiz solunda bu konu (biraz da özgül şartlar nedeniyle) çok farklı görüşlerin ve tartışmaların üzerinde yoğunlaştığı bir konudur. Temel bilimsel ilkelerin dahi hiçe sayıldığı ya da farklı yorumlarla ele alındığı, revize edildiği çok görülen bir olay, Konu marksist devlet teorisinin özüyle doğrudan ilintili. Ülkemizdeki anti-faşist mücadele stratejisi açısından ise, genel olarak ittifaklar, özel olarak CHP'ye karşı tavır sorununu tartışmaya getiriyor. Hele faşist tırmanışın ileri boyutlar aldığı MC dönemlerinin ardından CHP'li bir hükümetin iktidara gelişi tartışmaları derinleştiriyor. Bu koşullarda öğrenci gençlik içerisinde etkinliğini sürdürebilen "sol" revziyonizmin faşizm tahlilleri de daha bir ilgi çekici hal almış bulunuyor. "Sol" revizyonizmin tipik özelliklerini üzerinde taşıyan D. Yol çizgisinin M. Çayan'ın tahlillerinden kaynaklanan "sürekli faşizm" anlayışına ve yeni varyasyonlarına bir göz atmak gerekiyor. Baştan söyleyelim ki, yazımız boyutlu bir inceleme değil, yalnızca faşizm anlayışına ilişkin değerlendirmelerle D. Yol'un konuya yaklaşımdaki mantığını açığa çıkarma mahiyetinde... Bu arada Genç Sosyalistlerin yeteri kadar bildiği genel doğruları da zorunlu olarak tekrarlamak gerekecek. Her ne kadar sorun Türkiye özgülünde tartışılmak durumundaysa da, göreceğimiz gibi D. Yol'un yorumları genel ilkeleri tahrif etmeye de yöneliyor. Bu nedenle de "genel" yanlışları göstermek için "genel" doğrulardan söz etmek zorunlu oluyor.

Gene de faşizmin bilinen evrensel tanımlamasını tekrarlamaya gerek yok. Ancak, haklı olarak sol hareketimizi yakından ilgilendiren faşizm olgusunu dar kalıplara indirgeyerek ele almak sorunu daha da içinden çıkılmaz hale getirecektir. Dünya pratiği göstermiş ve göstermektedir ki; sınıf mücadelesinin koşullara göre aldığı biçimlerin çeşitliliği kadar, egemen sınıfların saldırı yöntemlerinin çeşitliliği de gözden uzak tutulamaz. Anti-faşist mücadele hattının net bir biçimde formüle edildiği komünist enternasyonalin 7. Kongre Raporu'nda ve Dimitrof'un diğer yazılarında üzerinde durduğu gibi faşizm, ülkeden ülkeye ve hatta aynı ülkede değişik zamanlarda farklılıklar gösterir. Özgül koşulların sınıflar mevzilenmesinin derinlemesine analizi, bu farklılıkları ortaya koyar. Ancak faşizmin tekelleşme olgusuyla bağıntısı ve devlet biçimi olarak burjuva demokrasisinden *nitel* farklılık gösterişi onun genel karakterini verir. Sözkonusu belgelerde defalarca belirtilen bu nokta kimi yerlerde orjinal "katkı"larla birlikte bilim dışı faşizm tahlillerine kanıt olarak gösterilmeye çalışılmaktadır. Oysa gerçekte, gerek komintern gerekse faşizmekarşı daha sonra verilen mücadele deneyleri bu tür orjinaliteleri mahkum etmiş ve etmektedir.

Bu anlamda D. Yol'un "sömürge tipi faşizm" tahlilleri, kendi revizyonist mücadele anlayışına bağlı olarak Marksizm-Leninizmin kaba bir revizyonundan öteye gitmiyor. Ancak, bunu böyle söyleyip atmak en hafifinden ciddiyetsizlik olur. Demokrasi mücadelesinin gündemde olduğu bir dönemde demokratik güçlerin birliğinin çözüm beklediği şartlarda demokrat saflarda gördüğümüz bu çizginin yanlış anlayışlarını ideolojik temelde açığa çıkarmak gerekir. Söylediğimiz gibi M. Çayan'ın küçük-burjuva dünya görüşünden kaynaklanan bir döneme özgü ülke koşullarını mutlaklaştırıp genelleyerek ortaya çıkan eklektik teoriler; D. Yol'un faşizm anlayışına da temel teşkil ediyor. Kuşkusuz diğer konulardaki yanılgılar, özellikle de evrim-devrim dönemlerinin içiçe geçtiği varsayımı söz konusu faşizm anlayışını doğuran nedenler arasında. Gerçi M. Çayan'dan bu yana D. Yol'un (her ne kadar çok sıkı sahip çıkıyoruz deseler de) o görüşlerden bir hayli gelişme kaydettiği biliniyor. Ama (kimbilir belki de taktik(!) nedenlerle) bunların açıktan söylenmesi yerine bir terim ve kavram kargaşası içerisinde gelişme sürüyor. Bunları tartışacak değiliz. Kaldı ki bizim için önemli olan demokrasi mücadelesinde doğru tavır almaya yönelinmesidir ve demokrat saflarda "ilkelerde savaş, devrimci kardeşlik" şiarının hayata geçmesidir. Önceden belirtmekte fayda olan bir diğer nokta da, anti-faşist mücadelede seçilen yöntem ve tavırlardır. İşçi sınıfı hareketinin mücadele deneyimlerinin enginliği içinde hiç bir yöntemin mutlaklaştırılmadan koşulların doğru tahliline bağlı olarak hayata geçirilmesi ve gerektiğinde hiç birinden kaçınılmaması zorunludur. Baştan belirli bir mücadele anlayışını mutlaklaştırıp ülke koşullarını da ona göre yorumlamaya kalkarsanız, varacağınız nokta kuşkusuz marksizmin, leninizmin bir hayli uzağı olacaktır...

Sorunu açık koymak gerekir. Ülkemizde faşizmin mi, yoksa kısıtlı da olsa burjuva demokrasisinin mi var olduğu son derece önemlidir. Yukarıda sözünü ettiğimiz faşizm olgusunun koşullara göre farklılık taşımasını inkar etmek bizi dogmatizme götürürse, bunu mutlaklaştırmak da kaçınılmaz olarak farklı olguları faşizm diye nitelemeye götürür. Burjuva demokrasisinin varlığı ve faşizme karşı korunması sorunu BAĞIMSIZLIK - DEMOKRASİ - SOSYALİZM mücadelesinin bütünlüğü içerisinde doğru kavranabilir. Elbetteki işçi sınıfı sosyalistlerinin özlemi ve nihai hedefi burjuva demokrasisi değil, sosyalist demokrasidir. Ama faşist tırmanışa karşı görevlerimiz burjuva demokratik mevzileri korumayı öncelikle gündeme getirebilir. Bu mücadelenin ihmali onarılmaz hatalara neden olur. Konu bu yüzden çok önemlidir.

D. Yol devlet biçimi, yönetim, rejim v.b. terimleri zaman zaman birbirinin yerine ya da yanyana kullanarak bir kavram kargaşası içerisinde tezini ortaya sürüyor. D. Yol yazarı "sömürge tipi faşizmi" bir iyice inceltttiği yazısında (D. Yol Sa. 13) sık sık Dimitrof'tan alıntılar yaparak haklılığını kanıtlamaya çalışıyor. Bu, Komintern 7. Kongre raporundan yaptıkları alıntılar nedeniyle daha ilgi çekici. Çünkü, bu belgelere göz attığımızda görüyoruz ki; söylenenler D. Yol'un tezlerini doğrulamak bir yana mahkum ediyor.

Ülkemiz kısıtlı burjuva demokratik ortamında, hele CHP'li bir hükümet döneminde mevcut duruma "faşizm" deyip geçivermenin güçlüğü D. Yol yazarlarının tahlilleri inceltmesine yol açıyor. Bu yazımızda öncelikle bu kavram üzerinde duracağız. Anti-faşist mücadelenin bir devrim sorunu olup olmadığı ve D. Yol'un CHP'ye karşı tutumu ayrı bir yazı konusudur.

Ülkemizin emperyalizme bağımlı tekelci sermayenin egemen olduğu geri kapitalist bir ülke olduğu biliniyor. Burjuva demokrasisinin yaygınlaşıp kökleşemediği, bu anlamda kısıtlı bir burjuva demokratik ortamın söz konusu olduğu, ancak bunun faşizm olmadığını söylüyoruz. Bu durumda tekelci burjuvazi zolandığında ve şartlar elverdiğinde faşizme başvurmaktan da çekinmemektedir. Güçlü bir faşist hareketin varlığı ve devlet kurumlarında da süren tırmanışı faşizm tehlikesini bir an bile gözden uzak tutmamayı gerektirmektedir. Zaten bu da demokrasi mücadelesinin hayati önemini ortaya koyan nedendir ve işçi sınıfı sosyalistlerini zaman zaman burjuva demokrasisini faşizm karşısında korumak göreviyle karşı karşıya bırakır. Ülkemizin bu durumu ve sosyo-ekonomik yapısı nedeniyle faşizm olgusunun da kuşkusuz kendi özgül biçim ve yöntemleri taşıyacağı açıktır. Kaldı ki, pek çok ortak özellikler gösteren genellikle aynı kategoride ele alınan Almanya ve İtalya için bile faşizm önemli farklılıklar taşıyordu.

"Örnek olarak Almanya ile bir karşılaştırma yapılabilir. Böyle bir karşılaştırma iki diktatörlük biçimi arasındaki farklılıkları ve benzerlikleri açıkça ortaya koyabilecektir. Bu iki faşizmin karıştırılmaması üzerinde her zamanki gibi ısrar ediyorum. Aralarındaki farklılığın temel unsuru Alman faşizminin, daha iktidarı ele geçirmeden önce geniş bir kitle hareketi olmayı başarması olgusundan ileri gelmektedir. Demokratik temelli seçim aracılığıyla iktidarı ele geçirmeyi başarmıştır bu demokrasi oldukça sınırlıdır, şiddet olaylarıyla da daha sınırlı hale getirilmiştir, fakat yine de yüzde kırktan fazla oy sağlamışlardır. Farklılığın ilk unsuru budur." (P. Togliatti, Faşizm Üzerine Dersler, Ser Yay. Syf. 97)

D.Yol sürekli faşizm, gizli faşizm , sömürge tipi faşizm terimlerinden artık sonuncusunu benimsemişe benziyor. Bunun kendince bir nedeni var elbette. Böylece Dimitrof'dan yaptığı alıntılarla revizyonist tezini kanıtladığını sanıyor.

"Oysa, sömürge ve yarı sömürge ülkelerde (bilinen nedenlerle başlangıçta geniş bir kitle temeline sahip olamayan) faşizmin yukarıdan aşağıya devlet kurumları aracılığı ile iktidara gelmesi söz konusu olabilmektedir. 'Geniş bir kitle temeline dayanmadığı diğer ülkelerde faşizmin zayıf olduğu konusunda hayaller kurmamız da tehlikeli bir şeydir. Bulgaristan, Yugoslavya, Finlandiya gibi ülkelerin örneğini bilirsiniz, bu ülkelerde faşizm geniş bir temele dayanmamasına rağmen devletin silahlı kuvvetlerine dayanarak gene de iktidara gelmiştir ve ondan sonra devlet mekanizmasından yararlanarak tabanını genişletmeye çalışmaktadır.' (Dimitrov)(8) ve yine Dimitrov, 7. Kongre raporunda 'geniş bir kitle temeline dayanmadığı ve faşist burjuvazi cephesindeki ayrı ayrı grupların yaptığı mücadelenin yeterince güçlü olmadığı bazı ülkelerde, faşizmin parlamentoyu kapatmayabileceğini ve diğer burjuva partilerine olduğu gibi sosyal demokrat partilere de belirli bir yaşama hakkı tanıyabileceğini söylüyordu. Yeni sömürge-yarı sömürge ülkelerde faşizm klasik biçimlerinden, geniş bir kitle temeline sahip olamayışı ve iktidara bir kitle hareketine dayanarak aşağıdan yukarı değil, mevcut devlet kurumlarına dayanarak (yukarıdan aşağı) bir biçimde gelmesi noktalarından ayrılmaktadır. Bir yandan devlet aygıtının 'demokratik' bir niteliğe kavuşamamış olması, diğer yandan güçlü bir demokrasi mücadelesi geleneğinin ve güçlü bir işçi sınıfı hareketinin bulunmayışı cılız ve güçsüz tekelci burjuvazinin belirleyici güç olduğu oligarşilerin, (burjuva demokratik hak ve özgürlüklerin derece derece yok edildiği) terörist yönetimlere başvurulabilmesine ve faşizme yönelmesine yol açmaktadır. Bu durum bizim gbi ülkelerde sık sık karşılaşılan genel bir olgudur, geçici bir durum da değildir ve devleti elinde tutan egemen sınıfların cılızlığından ve halk kitlelerine ciddi ekonomik tavizler verebilecek bir durumda bulunmamalarından kaynaklanmaktadır." (D. Yol, Sayı 13)

Bu uzunca alıntıya özellikle yaptık. Dikkat edilirse "sömürge tipi faşizmin" belirleyici özelliği olarak yukarıdan aşağı bir biçimde gelmesi gösterilmektedir. Daha yukarıda faşizm üzerine derinlemesine tahlilleri ile tanınan İtalyan Komünisti Palmiro Togliatti'den yaptığımız alıntıda da görüldüğü gibi bu olgu sadece "sömürge ve yarı sömürge" ülkelere özgü olmaktan öte, faşizmin iktidara geliş biçimlerinden birine karşı gelmektedir. Bu ise Dimitrof'un da sözünü ettiği ülkelerde faşizmi, iktidara geliş biçiminin ve taşıdığı özellikler nedeniyle ayrı bir kategori içerisinde sınıflamayı gerektirmemektedir. Kaldı ki, D. Yol'un sözünü ettiği "sömürge tipi faşizm" kendisinin de inkar etmediği başka farklılıklar taşımaktadır. Yukarıdaki gibi benzetmelerden sadece ve sadece faşizmin farklı koşullarda farklı biçimlere bürüneceğini anlarız. Yoksa faşizmin iktidara tırmanış biçimine (ne türlü olursa olsun) faşizm adını vermemiz gerektiğini değil.

Altını çizdiğimiz cümle ise D. Yol yazarının ustalığını (!) gösteriyor. Yazar burada *sürekli faşizm* terimini kullanmadan sömürge ipi faşizmin *sürekliliğini* söylüyor. Bunu açıkça söylese olmaz mı? diyeceksiniz ama, D. Yol yazarının derdi başkadır. Faşizmin bazı ülkelerde özgül biçimlere büründüğünü söylemek ve kanıtlamak kolay olmasına rağmen *aynı* ülkelerde faşizmin *sürekli* bir olgu olduğunu söylemek hiç de kolay değildir! Yukarıdaki gibi sözcambazlığıyla bu iddia ortaya sürülse bile bunu kanıtlamaya cımbızla çekilip alınan alıntılar dahi yetmeyecektir.

Dikkat edilecek bir diğer nokta da söz konusu "faşizmin" muğlaklığıdır. "... (Burjuva demokratik hak ve özgürlüklerin derece derece yok edildiği) terörist yönetimlere başvurabilmesine ve faşizme yönelmesine yol açmaktadır." Söz konusu "terörist yönetimin" faşizm mi olduğu, yoksa yine aynı cümlede söylendiği gibi faşizme yönelen bir yönetim mi olduğunu anlayan beri gelsin. Amaç ortadadır; birisi faşizm, diğeri ise faşizme yönelme olan iki kavramı aynı olgu için kullanmakla sadece kafa bulandırmak mümkündür. D. Yol'un sömürge tipi faşizmi de işte böyle ne kuş, ne deve örneği acaip bir kavramdır.

Oysa 7. Kongre raporunda da açık ve net olan burjuva demokrasisi ile faşizm arasındaki ayırım son derece önemlidir. Bu noktada açık konuşmak gerekir. Bunu D. Yol yazarları da bilirler ama onların yapmak istediği zaten eşyaya adını koymak değildir. Revizyonist mücadele anlayışlarına bilimsel kılıf getirmek kaygusudur. Konuya ışık tutması açısından 3. Enternasyonalin 7. Kongre raporundan uzunca bir bölüm alıyoruz.

"Çeşitli ülkelerde faşizmin gelişmesi ve faşist diktatörlüğün kendisi, bu ülkelerin tarihi, sosyal ve ekonomik şartlarına, ulusal özelliklerine ve uluslararası durumuna göre çeşitli şekiller alır. Bazı ülkelerde, özellikle faşizmin geniş kitle temelinedayanmadığı ve doğrudan doğruya faşist burjuvazi cephesindeki ayrı ayrı grupların yaptıklarımücadelenin yeterince güçlü olmadığı ülkelerde faşizm parlamentoyu birden bire kapatmaya cesaret etmez ve diğer burjuva partilerine olduğu gibi sosyal demokrasiye de belirli bir ölçüde yaşama hakkı tanır. Diğer bazı ülkelerde, egemen burjuvazinin, yakında bir devrim patlak vermesinden kuşku duyduğu ülkelerde faşizm, rakip bütün partiler ve gruplar üzerindeki yıldırma ve işkence mekanizmasını ya derhal ya da giderek şiddetlendirip sınırsız olarak siyasal

tekelini kurar. Bu durum, faşizmin durumu özellikle çetinleştiği bir anda, temelini genişletmek ve sınıfsal içeriğini değiştirmeden açık tedhişçi diktatörlüğü parlamenterizmin kabaca sahteleştirmesiyle birleştirme girişiminde bulunmasına engel değildir.

Faşizmin iktidara gelmesi bir burjuva hükümetinin yerine başka herhangi bir hükümetin gelmesi değil, tam tersine burjuvazi sınıf egemenliğinin bir devlet biçimi olan burjuva demokrasisinin yerini, onun diğer bir biçimi olan açık tedhişçi diktatörlüğün almasıdır. Bu ayrıntıyı bilmezlikten gelmek ciddi bir yanlışlık yapmak demektir. Ve bu yanlış, devrimci proletaryanın şehir ve köylerde yaşayan en geniş emekçi kitleleri iktidarın faşistler tarafından ele geçirilmesi tehlikesine karşı mücadele için seferber etmesine ve aynı zamanda doğrudan doğruya burjuvazi cephesinde varolan sürtüşmelerden yararlanmasına engel olur. Ancak, burjuva demokrasili ülkelerde halen burjuvazinin şiddetlenmekte olan gerici tedbirlerinin faşist diktatörlük kurulması bakımından taşıdıkları önemi tam anlamıyla değerlendirmemekle, daha az ciddi ve tehlikeli bir yanlış yapılmış olunmaz; çünkü bu tedbirler emekçilerin demokratik özgürlüklerini ayak altına alır, parlamentonun haklarını sahteleştirir ve kısar, devrim hareketi üzerindeki baskıları yoğunlaştırır.

Yoldaşlar, faşizmin iktidara gelişini, finans kapitalin herhangi bir komitesi filan tarihte faşist diktatörlük kurmaya karar veriyormuş gibi basit ve pürüzsüz bir iş olarak düşünmemek gerekir. Gerçekte faşizm doğal olarak eski burjuva partileri ile ortaklaşa bazen de yoğun mücadele, hatta faşist cephede yapılan ve bazen, Almanya'da, Avusturya'da ve diğer ülkelerde görüldüğü gibi, silahlı çarpışmalara kadar varan bir mücadele sonunda iktidara gelir. Fakat bütün bunlar, faşist diktatörlük kurulmadan önce genellikle burjuva hükümetlerin birçok hazırlık aşamaları geçirmeleri ve faşizmin iktidara gelmesine doğrudan doğruya yardım eden birçok gerici tedbirlere başvurmaları gerçeğinin önemini zayıflatmaz. Bu hazırlık aşamalarında burjuvazinin gerici tedbirlerine karşı ve gelişmekte olan faşizme karşı mücadele etmeyenler, faşizmin zaferini engelleyecek durumda değildir, tersine faşizmin zaferini kolaylaştırır." (G. Dimitrof, Seçme Eserler I, Temel Yay. s. 176)

D.Yol yazarının ilginç alıntılarından bir kısmı da raporun bu kısmından. Metnin kendisi yeteri kadar aydınlatıcı. Böyle alıntılarla söz anlatmak ülkemiz solunda neredeyse gelenekselleşti. Biz, belgeler üzerinde söz edildiğinden ve tahrifata gidildiğinden dolayı bu yöntemi kullandık.

Yazar uslubunun bütün "inceliğine" rağmen gene de kendini ele vermekten kurtulamıyor:

"Sömürge ve yarı sömürge ülkelerde faşizmin yukardan aşağı gelişimini tam olarak tamamlamadığı durumlarda, devlet aygıtının bütününün faşistleştirilemediği ve henüz güçlü bir kitle temelinin sağlanamadığı durumlarda, bütün bunların sonucu olarak klasik faşist rejimlerdeki kadar güçlü ve yaygın bir faşist terörün (bütün işçi örgütlerinin dağıtılması, bütün hak ve özgürlüklerin yok edilmesi vb.) bulunmaması yüzünden, bu gibi rejimlerin faşizm kavramının bütünüyle dışında tutulması gerekmez. Bu, herşeyden önce, devletin niteliğini göz önüne almamak anlamına gelir. İkincisi, faşizmi, gelişiminin belli bir dönemine özdeş görmek anlamına gelebilir." (D.Yol, Sayı 13)

"Faşizm kavramının bütünüyle dışında tutulması gerekmeyen bu gibi rejimler" herhalde yazarın mahut sömürge tipi faşizmi olsa gerektir. Hemen acaba bu rejimler faşizm kavramının bütünüyle içinde sayılabilirler mi? sorusu geliyor aklımıza. "Sürekli faşizm" tahlillerine göre bu soruya evet cevabı vermesi gereken D. Yol yazarının bunu nasıl kanıtlayacağı ise daha büyük merak konusu. Dimitrof'dan aldığımız bölümde görüldüğü gibi "burjuva demokrasili ülkelerde halen burjuvazinin şiddetlenmekte olan gerici tedbirlerinden" ve "faşizmin iktidara gelmesine doğrudan yardım eden pekçok gerici tedbirlerden" söz edilmektedir. D. Yol yazarının mantığıyla gidersek, söz konusu "burjuva demokrasili" durumunda faşizm kavramının bütünüyle dışında olmadığını söyleyip yeni bir faşizm tipiyle karşı karşıya olduğumuzu iddia etmek gerekecektir. Bu ise ne komüntern ne de Dimitrof'un anlatmak istediğidir. D. Yol'dan aldığımız bu paragrafın son cümlesi de bir hayli ilginçtir. "...Faşizmi gelişiminin belli bir dönemine özdeş görmek"ten söz edilmektedir. Deyim çok yerindedir. Ancak muhatabı yazarın kendisi olmalıdır. Çünkü baştan beri anlatmaya çalıştığımız gibi faşist tırmanış dönemini faşizmin kendisine özdeş gören D. Yol'dan başkası değildir! Burjuva demokrasisini, hele hele ülkemizdeki biçimiyle son derece kısıtlı burjuva demokrasisini şirin göstermek diye bir derdimiz yoktur. Ama şartları doğru tahlil etmezsek gerek antifaşist mücadelede, gerekse iktidar mücadelesinde ittifaklar sorunu gibi hayati önem taşıyan bir konuda yanlış tavır almak durumunda kalırız. Kaldı ki mevcut durumu faşizm diye nitelemekle ancak burjuva demokrasisini yüceltmek noktasına varılır. D. Yol'un düştüğü durum da budur. Baskı ve terörün boyutuna, devlet kurumlarındaki ve diğer kesimlerdeki faşist hareketin gelişimine göz yummak son derece yanlıştır. Ancak bunlara bakarak mevcut durumun adına faşizm deyivermek de bilim dışı olduğu kadar, faşist tırmanış karşısındaki görevlerden yan çizmek anlamına gelir. Bakalım Togliatti bu konuda ne diyor:

"Faşist hükümet biçimine doğru eğilim heryerde vardır, ama bu, faşizmin heryerde galip geleceği anlamına gelmez. Faşizm üzerine (mukadder ve kaçınılmaz olduğu, Ç.) böyle bir yargıya sahip olsaydık, gerçekte varolmayanı varmış gibi göstererek şematik bir hataya düşmüş, aynı zamanda da bir yerde faşist diktatörlük kurulabilme olasılıklarının işçi sınıfının mücadele ruhuna ve demokratik kurumları koruma yeteneğine bağlı olduğunu göremeyerek çok büyük bir siyasi hata yapmış olurduk. Proletarya desteklediği zaman bu kurumları devirmek çok güçtür. Demokratik kurumları savunmak yolundaki bu mücadele yaygınlaşır ve iktidar mücadelesine dönüşür.

Faşizmin tanımlamasında ayrıntılarıyla açıklanacak ilk unsur budur."

(...)

"Biz de aynı hataya düştük. Faşist kitlesel hareketin yayılma potansiyelini küçümsedik. 1932 yılında aynı yoldaşlar, Brüning hükümeti altında faşist diktatörlüğün çoktan kurulmuş olduğuna ve faşist hareketle bundan böyle mücadele etmeye gerek kalmadığına kanaat getirdiler.

Bu da bir hataydı. Onlar faşizmi, sadece burjuva kurumlarının gerici bir dönüşümü olarak değerlendirdiler. Oysa Brüning hükümeti henüz faşist bir diktatörlük değildi. Bileşkenlerden biri eksikti: İşçi sınıfına karşı sonuna kadar başarıyla savaşacak ve açık faşist diktatörlük için yolu temizleyecek gerici bir kitle tabanı yoktu.

Gördüğünüz gibi, siyasi tahlil yanlış olduğu zaman, siyasal yönelim de yanlış olmaktadır." (Faşizm Üzerine Dersler, s. 27, 30)

Örnekleri çoğaltmak mümkündür, ancak amacımız kaba benzetmelere gitmek değil. Elbette ki 1970'ler Türkiyesi ile 1930'lar Avrupası koşulları çok farklıdır. Konuya yaklaşımdaki mantığı açığa çıkarmak için yukardaki alıntıyı yaptık.

Görüldüğü gibi burjuva demokrasisi ile faşizm arasındaki ayrım hiç de önemsiz değil ve D.Yol' un yaptığı gibi sıkışınca "ne kuştur, ne deve, ama sonuç olarak devedir" demekle işin içinden öyle kolay çıkılamaz. Baştan da söylediğimiz gibi kavram konusundaki yanılgılar mücadele anlayışını belirlediğinden ve iktidar meselesine yaklaşımda da bilimdışı bakışları ortaya koyduğundan önem taşıyor. Bu yazımızda kısaca D. Yol'un faşizm kavramına gözattık. Başka bir yazımızda antifaşist mücadele anlayışını (faşizme karşı mücadeleyi devrim sorunu olarak görme) ve ittifak anlayışını ele alacağız. Çünkü asıl önemli olan pratiğe yansıyan tavırlardır. Antifaşist mücadelede demokrasi güçlerinin birliği sorunu ancak ortak mücadele anlayışına varmak ve pratikte bunu kanıtlamakla çözülür. Faşizme karşı verilen (yanlış da olsa) hiç bir mücadele yadsınamaz. Ama bunun yanı sıra günden güne açığa çıkan demokrasi ve sosyalizm düşmanı karşı devrimcilere prim veren kendiliğindenci mücadele anlayışlarını da teşhir etmek gerekmektedir.

BAZI GERÇEKLER..

(Baştarafı Sayfa 7'de)

me niyet ve cesaretini gösterebilenler için bu iddia önemsenmeyecek derecede tesirsizdir.

Tasfiyeci gazete, "madem ki TSİP'i beğenmiyorsunuz onu işçi sınıfı partisi olarak görmüyorsunuz, TSİP ideoloji ve politikası temeli üzerinde yükselen SGB'de daha ne arıyorsunuz?" diye soruyor. Sempatizanlar, gerçek amaçları örtme konusunda likidatör başlarının oportünist kıvırtmalarını ancak bu kadar benimseyebilirler. Sanki kendileri TSİP ideolojik ve politik hattını savunuyorlarmış, TSİP'i işçi sınıfı partisi olarak görüyorlarmış gibi. Bu konuda sempatizan gazete dört başlı likidasyon merkezine baş vursa dört ayrı cevap alır! Evet SGB, TSİP ideoloji ve politikasının temeli üzerine oluştu ve bugün aynı ideoloji ve politikanın rehberliği SGB'nin gelişmesinin tek güvencesidir. Fakat bugün TSİP adıyla davranan resmi merkez, TSİP'i TSİP olmaktan çıkarmış bir likidasyon merkezidir. Onlarda eskiden kalan bir TSİP ismi vardır. İdeolojik-politik-örgütsel hat ve bu hatta ortadoksça bağlı kadrolar ve bu kadroların kitle bağları onların kontrolü dışındadır. Onlar resmi sıfat ve yetkileri kullanarak ellerinde tuttukları TSİP ismini gerçek niyetlerini gizleyip tasfiye amaçlarına ulaşmak için, ortamı karıştırmak için öne sürmekle meşguldürler. Tasfiyeci gazete, "iş dönüp dolaşıp, 'neden gayrimeşru merkez yöneticilerinin taslarını taraklarını toplayıp çekip gitmedikleri' sorusuna dayandığında herşey ayanbeyan ortaya serilmektedir." diyor. Evet, herşey ayanbeyan ortaya serilmektedir. Fakat, bay tasfiyeci sempatizan, senin sandığın gibi değil. Birincisi, başı sıkıştığında "manastıra çekilenlerin" yada "uzmanlığa çekilenlerin" kötü geleneklerinin mirasçısı olmaya hiç mi hiç niyetimiz yok. Allah(!) bizi böylesi kötü gelenekleri taklitten korusun! İkincisi çekip gitmemekle: 1. İdeolojik-politik ve örgütsel hatta olan inancımızdan dolayı, ona bağlılığımızın gereğini yerine getirdik, likidasyona teslim olmadık, onun yolundan gitmedik. 2. Sizden farklı olarak SGB organlarının parti tarafından dağıtılıp yeniden atanabileceği görüşünde değiliz. "Bilim, bilim" deyip en temel ilkeleri çiğneme telaş ve hırçınlığına düşmemiz için sizin yernizde olmamız gerekirdi. SGB Merkez organlarının hiç bir laf ebeliğine fırsat verdirmeyecek derecede, ancak SGB kongresince seçilebileceği açıktır. Atama ve ültomatomlarla gençliği tutabileceğini sanmak için gene savundukların hiç bir güveni olmayan siz ve benzeri oportünistlerin yerinde olmak gerekir. "SGB merkez organlarının parti merkezi kollektivitesinin yönlendiriciliğinde oluşturulduğunu ve bunların yine parti merkezi tarafından değiştirilebileceğini" söylüyorsunuz. (Bu kollektivite yönlendiriciliğinde oluşan merkez organlarına başta güvendiğiniz halde bugün "muvazaalı" kurullar olarak görmenizi tasfiyeciliğin verdiği şaşkınlıkla yorumlamaktan başka bir yol yoktur.) Bir an için bununörgütsel bağımsızlığa aykırı olmadığını düşünelim. SGB organlarının oluşumunda yönlendirici olan parti merkezi kollektivitesi bugün sizin baş kaldırdığınız kollektivite değil mi? Zaten herşey buradan kaynaklanmıyor mu? Bu ayaklanmada sizinle birlikte davranmayışımız, o kollektivitenin ideolojik-politik-örgütsel hattını bağlılığımızı suçlamıyor musunuz? Evet, yine çıkış yok.. Kaldı ki, SGB merkez organları başlangıçta, doğru olarak parti merkezi kollektivitesi içinde oluşmuştur. Fakat bu başlangıçtan sonra artık SGB, kendi demokratik merkeziyetçi işleyişine sahip bir örgüt halini almıştır. O, hem ideolojik ve politik olarak parti hattına bağlı bir örgüttür, hem de organları binlerce üyesinin iradesi sonucu seçilecek bağımsız bir örgüttür. Her şey olağan halinde yürürken bu değil miydi anlayışımız? Bunu hatırlayabilmek için likidasyonun hırçınlığından bir an olsun kurtulabilmek yeter.

Üst perdeden ajitatif laflarla "nitekim SGB tabanının ezici bir çoğunluğunu kısa sürede karşılarına alma 'başarısını' gösterdiler." deyip SGB çoğunluğunun kendilerinden yana olduğunu iddia etme cesaretini gösterenleri yalanlayan ilk şey, kendilerine önerildiği halde kongre beklemeden tası tarağı toplayıp gitmeleridir. Buna gerekçe olarak da "görevin önem kazandığı asıl nokta bu 'engeli' mümkün olduğunca çabuk ve ağrısız bir şekilde aşılmasında kaynaklanıyor." sözleri söyleniyor. Burjuva resmiyetine sığındığımız iddiası da ayrı bir maskaralıktır. Hiç bir muğlaklığa gerek duymadan apaçık ortada olan ve herkesçe bilinen odur ki SGB merkez organları SGB kongresince seçilir. Kongreyi bekleme cesaret ve sabrını göstermeyenlerin çoğunluğun kendilerinde olduğu ve bizim burjuva resmiyetine sığındığımız iddiası kimi inandırır ki. Tasfiyeci gazete, toplayabildikleriyle şapkayı alıp giderek yeni bir dernek kurmayı değil de, bizi dernekçilikle suçlamaktadır. Kendi suçunu başkasının sırtına yıkıp kurtulma cingözlüğü değil midir bu?

Çoğunluk iddialarının taraflarının gözünü boyamak için başvurulmuş bir yalan olduğunu aşağıdaki örnekler açıkça gösteriyor.

1. 9 kurucu kurul üyesinden ikisi tasfiyecilerden yana 7'si tasfiyeciliğe karşı. Herşey olağan giderken parti merkezi kollektivitesi yönlendiriciliğinde oluşan bu kurul şimdi tüzüğe imza atma formalitesini yerine getirmiş bir "muvazaalı" kurul oluyor likidasyoncuları gözünde.

2. Yine herşey olağan giderken kurucular kurulu tarafından atanan 7 kişilik merkezin 7 'si de tasfiyeciliği karşı. Gençlik merkez yürütmesini oluşturan bu kurul da muvazaalı.!

3. Yine kurucular kurulu tarafından hiçbir görüş farklılığı gözönüne alınmadan oluşturulan ve oluşturulduğunda hiçbir itirazla karşılaşmayan 29 kişilik GYK'dan 9'u tasfiyecilerden yana 19'u tasfiyeciliğe karşı, biri de bağımsız bir tavır almıştı.

4. Kurucular kurulu, onların dışındaki GYK üyeleri ve tüm şube yönetim kurulları temsilcilerinden oluşan teşkilat bütününde, tasfiyecilerden yana; iki kurucular kurulu üyesiyle ayrıca 7 GYK üyesi ve bunların dışında iki şube temsilcisi olmak üzere toplam 11 kişi, tasfiyeciliğe karşı ise geriye kalan 23 kişi tavır aldılar.

5. Geriye tek tek SGB üyelerinin tavırları kalıyordu ki en sonunda SGB merkez organlarını belirleyecek olan bu tavırlar iradelerini şube kongreleri ve merkez kongresinden geçerek belli ederler. Bu iradeye samimiyetle güvenenlerin o kongreyi beklemek cesaret ve sabrını göstermeleri gerekirdi. Oysa tasfiyeciler tası tarağı toplayıp gitme yolunu seçtiler. Bu ise, onların SGB tabanının iradesine güvenmediklerini ve tasfiyeci emellerine bu yolla değil de PDA'cı yöntemlerle isim karıştırarak ve bir sürü yalan yanlış iddia ve iftira ile ortamı bulandırarak ulaşmayı düşündüklerini gösteriyor.

Bundan sonra tasfiyeciler ve sempatizanların elinde: "Niçin resmi TSİP merkezinin SGB merkezini değiştirme emrine uymadınız" demek kalıyor ki, bunun cevabını şimdiye kadar çoktan kavramış olmaları gerekirdi. Tasfiyeciliğin gözü dönmüş, en temel ilkeleri ayaklar altına alan saldırıların boyun eğmeyişimiz, bilimsel ilkelere bağlılığımızın zorunlu bir sonucuydu.

Bütün bunlardan sonra kimin meşru kiminse gayri meşru olduğunu okuyucuya bırakmak gerektiği inancındayız.

FİLİSTİN HALKININ YANINDAYIZ. KAHROLSUN SİYONİZM, KAHROLSUN EMPERYALİZM!

Sosyalist Gençlik Birliği Genel Başkanı Ökkeş Ünlübayır basına yaptığı açıklamada İsrail'in Filistinlilere son saldırısını lanetlediklerini, Türkiye'de emekçi halkın ve gençliğin bu saldırıyı nefretle karşıladığını söylemiştir.

Basın açıklaması özetle aşağıdaki gibidir.

"Amerikan emperyalizminin Ortadoğu'daki ileri karakolu olan İsrail, öteden beri Filistin halkı üzerinde sürdürdüğü baskı ve saldırılarına bir yenisini eklemiştir. Siyonizmin bu iğrenç saldırısı başını Enver Sedat'ın çektiği Arap gericiliği ile kolkola yürüttükleri, Filistin halkının ulusal haklarının gaspı üzerine temellenen sahte barış planının fiyaskoyla sonuçlanmasının verdiği hırçınlığı taşımaktadır.

Emekçi halkın, aydın ve emekçi gençliğimizin lanetlediği bu saldırı Filistin halkının ulusal devrim mücadelesini durduramayacaktır. Dünya devrimci güçlerinin desteğinde Filistin halkının ulusal hakları için direnişi yeni mevziler kazanarak devam etmektedir.

Başından beri Filistin halkının siyonizme ve emperyalizme karşı mücadelesini destekleyen sosyalist ve demokratik gençliğimiz siyonizmin yeni saldırısını da çeşitli eylemlerle protesto edecektir."

Son günlerde bir İsrail-Filistin savaşı daha patlak verdi, Orta-Doğu'da. Filistinlilerin bağımsız bir devlet kurmak için verdiği mücadelenin bir parçası olarak Filistin gerillalarından bir grup İsrail'e denizden sızdı. Bir otobüsü rehin alıp Tel-Aviv'e kadar sokulabildiler. İsrail silahlı kuvvetleri ile çıkan çatışmada otobüs havaya uçuruldu. Filistinliler de dahil yüze yakın kişi öldü. Bu hareket Filistinlilerin İsrail'de giriştikleri büyük eylemlerden birisi olarak yorumlandı.

Eylemi üstlenen FKÖ'ye bağlı El-Fetih örgütü harekatın, 1948'de aralarında şimdiki İsrail Başbakanı Begin'in de bulunduğu bin musevi komando birliği tarafından yerle bir edilen Arap köyü Deir Yasinin adını taşıyan bir grup tarafından gerçekleştirildiğini ve harekatı şehit Kemal Advan adının verildiği bildirimişti. Harekatı Mısır dışında tüm Arap ülkeleri övgüyle desteklediler.

Olaydan hemen sonra İsrail Başbakanı Begin mutlaka misilleme yapılacağını söylemişti. Beklenen saldırı Çarşamba sabahı başladı. ABD emperyalizminin Orta-Doğu'daki maşası İsrail, Güney Lübnan'da -ki Filistin mülteci kamplarına yoğun bir saldırıya geçti. Otuzbine yakın İsraillinin katıldığı saldırıda Güney Lübnan'ın bir kısmı ilhak edildi. Filistinlilerin aktif bir savunmasıyla karşılaşan saldırıda yer yer soykırıma varan katliamlar yapıldı, öldürülenlerin çoğu kadın ve çocuktu. Saldırıya Sovyetler Birliği ve diğer sosyalist ve ilerici ülkelerin tepkileri sert oldu. ABD emperyalizmi sert bir dille yerildi.

Orta-Doğu, son yıllarda devrimci güçlerin iyice güçlendiği ve emperyalizmin korktuğu yerlerden birisi. Emperyalistler ve onların maşası siyonistler her türlü manevrayı deniyor, bu bölgede. Eski politikasını terk ederek emperyalizmin koluna giren Mısır'ın, "barış" için İsrail'le uzlaşmaya başlaması; Sedat'ın İsrail ziyareti bunun bir parçası. Ancak bu "barış"manevrası fiyasko ile sonuçlandı. Tüm Arap ülkelerinin üye oldukları Arap Birliği'nde emperyalizme karşı Arapların tepkisi bu konuda etkili oldu. (Fazla ayrınıtılı bilgi için bak. KİTLE, s.200, sf.8) "Barış" manevrası sökmeyince emperyalizmin işbirlikçileri son İsrail baskınını bahane ederek kovuldukları yurtları için mücadele eden Filistinliler üzerine yoğun bir saldırıya geçtiler. Uzun bir süre ilericilerle gericilerin iç savaşının sürdüğü -ki bu kamuoyuna solcu müslümanlarla sağcı hristiyanların çarpışması olarak geçmişti- Lübnan'ın güneyindeki Filistin kamplarına saldırdılar ve bu bölgeyi ilhak ettiler. Bu kez yanlarına Lübnanlı gericileri de almaya çalışıyorlar. Saldırı akşamı Begin'in ağzından "bu bölgede Filistinli'lerden arındırılmış tampon bir devlet kurula-bileceği ve yönetiminin sağcı hristiyanlara devredile-bileceği" açıklanıyordu. Bu elbetteki emperyalizmin işbirlikçilerinin niyeti. Bu, ABD emperyalizminin ve onların uşağı siyonistlerin mevcut durumlarını korumaları için Lübnanlı gericileri de kullanmayı amaçlayan bir plan. Ama Orta-Doğu'da anti-emperyalist Arap halkları son sözünü söylememiştir. Elbette ki başta sosyalist ülkeler olmak üzere dünya devrimci-demokrat güçlerinin de desteği ile meşru Filistin devleti kurulmak sürecinde, destansı mücadele verenlerin daha söyleyecek çok sözü vardır, emperyalistlere, siyonistlere ve gericilere. Bu sözü emperyalizm Vietnamlardan, Angola'lardan, dünya devrimci sürecinin bir parçasını oluşturan ulusal kurtuluş savaşlarından biliyor. Emperyalizm son çırpınışlarıyla kendini kurtarmaya çalışıyor. Ama nafile.

Türkiye sosyalist, ilerici gençliği baştan beri kovuldukları yurtlarına dönmek, bağımsız bir devlet kurmak için Filistinlilerin verdiği mücadeleyi yürekten benimsiyor. Bugün, bu uğurda Orta-Doğu'da güçlenen halkların anti-emperyalist mücadelesini somut eylemlerle desteklemek bir görevdir. Genç Sosyalistler bu enternasyonalist görevin bilincindedir.

HESABI SORULACAK!

Faşist saldırganlığın iğrenç örneklerinden biri de 16 Mart'ta yaşandı. 6 kardeşimizin ölümüyle sonuçlanan İstanbul katliamı tıpkı 1 Mayıs gibi bilinçlerimize kazındı. Unutulması mümkün değil, Faşist hareketin gizli-açık her alanda yürüttüğü sistemli çabalar iktidar olanakları elinde olmamasına rağmen durmadı. Bir yandan yalan ve demagojiyle yüzünü maskelemeğe çalışırken öte yandan en iğrenç cinayetlerin tezgahı ile uğraşıyor. Bir faşist diktatörlük hedefleyen bu çabaların önüne en açık tavırla çıkmak demokratlığın asgari gereği iken mevcut iktidar bu konuda kararlı davranmaktan uzak kaldı. Sağ sosyal demokrasinin faşizme ödün veren "dengeci" politikası bugünlerde iyice açığa çıkıyor.

Katliam karşısında demokrasi güçleri sessiz kalmadı. Başta İstanbul ve Ankara'da olmak üzere yurdun çeşitli yerlerinde büyük kitle gösterileriyle İstanbul katliamı protesto edildi. Bu arada DİSK Pazartesi günü sabahtan 2 saat genel grev koydu. Tüm demokratik kuruluşların ve gençliğin aktif olarak desteklediği eylem, faşist saldırılar karşısında aktif kitle muhalefetinin ne denli etkin bir güç olduğunu kanıtladı. Protesto eylemlerinin disiplin içerisinde sonuçlanması egemen sınıfları ürküttüğü kadar öteden beri vurguladığımız bir gerçeği daha açığa çıkardı. Karşı-devrimci anti-komünist bozgunculuk engellendiği sürece burjuvazinin provakasyon çabaları da kolaylıkla boşa çıkartılır.

Buna karşılık emekçi halkın "umudu", cicili basının feryadlarını doğrulayan demeçlerle kendini sergiledi. Ecevit DİSK'in son derece yerinde eylemini eleştirdi. Ancak eyleme katılan yüzbinler, mitinglerde onbinler, faşizme karşı kinini haykırırken aynı zamanda faşist hareket karşısında kararsız ve tavizkar davranan "demokratlara" da gereken cevabı veriyordu.

Genç Sosyalistler tüm eylemlere aktif katılım gösterdiler. Şüphe olmasın ki bundan böyle de mücadelenin en önünde yer alacaklardır. Faşist hareket ve onu besleyen tekelci mihraklar amaçlarına asla ulaşamayacaklardır. Faşist cinayetlerin kaynağı ve kökü kurutulmalıdır. Gizli-açık tüm faşist cinayet şebekeleri dağıtılmalıdır! Emekçi halkımız ve gençlik bu cinayetlerin hesabını er geç soracaktır!

Sosyalist Gençlik Birliği Genel Başkanı Ökkeş Ünlübayır yayınladığı basın bildirisinde "Faşistler tarafından İstanbul Üniversitesi öğrencilerine yapılan, sekiz öğrencinin ölümü ve yüzlercesinin yaralanmasıyla sonuçlanan iğrenç saldırıyı protesto ettiklerini "açıklamış, "insanlık dışı bu vahşi saldırı karşısında hiç bir demokratik örgüt ve kişinin sessiz kalamayacağını" söylemiştir. SGB Genel Başkanı Ünlübayır, "Bugüne kadar binlercesine devrimci-demokrat gençliğin maruz olduğu bu son iğrenç saldırıyla, saldırıların kaynağı iyice açığa çıkmıştır. Faşist cinayet şebekelerinin oluşturduğu bu kaynak kurutulmadıkça, bu saldırılar son bulmayacaktır. Demokrasi güçleri bu bilinç içinde hareket etmektedirler. Hükümetin de, eğer saldırılara son verip öğrenim özgürlüğü ve can güvenliğini sağlamak istiyorsa, bu gerçeği kabul etmesi ve ona göre hareket etmesi gerekmektedir." demiştir.

SGB Genel Merkez
Basın Bürosu

● Sahibi M.A.Ayan ● Sorumlu Müd: Mehmet Saltoğlu ● Adres: Abdüllatifpaşa Sok, Fatinoğlu Apt. 17/7 Aksaray İSTANBUL ● Yazışma Adresi: İnkilap Sok. No. 5/11 Yenişehir - ANKARA ● Abone : 6 aylık 35. TL. 12 Aylık 75 TL. ● Dizgi: ÇIĞ Yayıncılık ● Baskı: Daily News Web Ofset Tesisleri, ANKARA

BASIN-İŞ
Divanyolu Klodfarer Cad. No: 12
Cağaloğlu/İSTANBUL